

**คดีปกครองเกี่ยวกับวินัยข้าราชการ
และคดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล**

คดีปกครองเกี่ยวกับวินัยข้าราชการ

1. การฟ้องเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัย และการฟ้องเพิกถอนคำสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ร้ายแรงเป็นร้ายแรง

1.1 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัยไม่ร้ายแรง

คำสั่งที่ 273/2546 การฟ้องโต้แย้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เป็นเพียงการแสวงหาข้อเท็จจริงซึ่งเป็นการเตรียมการเพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง

คำสั่งที่ 177/2546 การฟ้องโต้แย้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ร้ายแรง เป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในการที่ผู้มีอำนาจจะวินิจฉัย จึงยังไม่เป็น “คำสั่งทางปกครอง”

คำสั่งที่ ๔๑๐/๒๕๔๖ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นกระบวนการภายในของฝ่ายปกครอง ยังไม่มีผลกระทบต่อสถานะภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีโดยตรง จึงไม่เป็นคำสั่งทางปกครอง (**คำสั่งที่ ๕๔๐/๒๕๔๖** วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน)

1.2 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัยร้ายแรง

■ **คำสั่ง 310/2545** เหตุแห่งการฟ้องคดีมีพฤติการณ์พอสมควรที่สนับสนุนคำฟ้องว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดวินัยร้ายแรงอาจจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย เข้าเกณฑ์เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)ฯ

■ **คำพิพากษา อ.28/2547** นายนนทพล นิมสมบุญ ผู้อำนวยการสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินฟ้องเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยร้ายแรง ศาลปกครองรับไว้พิจารณา

■ **คำสั่ง 733/2548** เป็นกระบวนการเสนอเพื่อออกคำสั่ง ไม่เข้าลักษณะเป็นคดีปกครอง ศาลปกครองไม่รับคดีไว้พิจารณา

■ **คำสั่ง 636/2549** (อบต. เชียงเครือ) เป็นคำสั่งอื่นอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ศาลปกครองรับคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไปได้

1.3 การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

■ **คำสั่งที่ 221/2546** การฟ้องโต้แย้งการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง เป็นเพียงกระบวนการภายในที่ยังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี

2. การฟ้องเพิกถอนคำสั่งพักราชการหรือคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

■ **คำสั่งที่ ๓๔๗/๒๕๔๖** คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีสำรองราชการ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน เป็นคำสั่งทาง

ปกครอง การฟ้องเพิกถอนคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน จึงเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

ข้อสังเกต กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ กำหนดว่า การสั่งพักงาน หรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) ที่ไม่อยู่ในบังคับว่าเจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน

3. การฟ้องเพิกถอนคำสั่งทางลงโทษทางวินัย

■ คำสั่งที่ ๘๑๑/๒๕๔๙ คำสั่งที่ ๑๒๙/๒๕๔๕ คำสั่งที่ ๑๘๓/๒๕๔๕ คำสั่งที่ ๕๖๓/๒๕๔๖ คำสั่งลงโทษทางวินัย ไม่ว่าจะป็นวินัยร้ายแรงหรือวินัยไม่ร้ายแรงก็เป็นคำสั่งทางปกครอง การฟ้องว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)

■ คำสั่งที่ ๘๑๑/๒๕๔๙ ฟ้องว่าคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนอันเนื่องมาจากการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ขอให้คืนสิทธิที่ได้รับเหรียญจักรพรรดิมาลา และให้ชดใช้ค่าเสียหาย เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓)

■ คำสั่งที่ ๓๘๐/๒๕๔๙ ฟ้องว่า การว่ากล่าวตักเตือนซึ่งมิใช่กรณีอันเนื่องมาจากการดำเนินการทางวินัย เป็นเพียงลักษณะของการแนะนำของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น มิใช่เป็นกรณีที่เป็นการลงโทษทางวินัยโดยให้ว่ากล่าวตักเตือนไว้ก่อน จึงไม่มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี อีกทั้งการตักเตือนดังกล่าวมิได้ออกเป็นคำสั่งหรือมีการบันทึกการตักเตือนไว้ และได้มีการประกาศต่อหน้าสาธารณชน ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

4. กรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖๗/๒๕๔๗ คำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถือเป็นมาตรการที่รักษาประโยชน์ของทางราชการโดยส่วนรวม เป็นมาตรการทางปกครองที่มีใช้การลงโทษทางวินัย

■ คำสั่งที่ ๔๑/๒๕๔๔ การฟ้องเพิกถอนคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนทางวินัย เป็นการฟ้องโต้แย้งคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)

5. กรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งไม่รับอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยไว้พิจารณา

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๙๘/๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งให้ทราบว่าจะพิจารณาแล้วเห็นว่า ยื่นอุทธรณ์เกินกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดจึงมีมติไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลาจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อขอให้รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) (เป็นกรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัย)

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๔๖/๒๕๔๗ วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน

6. ละเลยต่อหน้าที่ในการเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๓๓/๒๕๔๘ เมื่อปรากฏว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ทำคำสั่งมีหน้าที่เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เช่น เมื่อวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วว่าคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการของอธิบดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากดำเนินการไม่ถูกต้องตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๑) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยให้ดำเนินการทางวินัยใหม่ให้ถูกต้องต่อไป และคำสั่งลงโทษดังกล่าวยังมิได้ถูกเพิกถอน อธิบดีมีหน้าที่เพิกถอนคำสั่งลงโทษและสั่งให้ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยกลับเข้ารับราชการก่อน จึงจะมีผลให้ผู้นั้นมีสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่อาจถูกดำเนินการทางวินัยได้ หากอธิบดีดำเนินการทางวินัยใหม่โดยมิได้เพิกถอนคำสั่งลงโทษเดิมและสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการก่อน เมื่อนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษและให้อธิบดีมีคำสั่งรับตนเองกลับเข้ารับราชการ เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒)

7. การดำเนินการทางวินัยล่าช้าเกินสมควร

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖๗/๒๕๔๗ ผู้สั่งแต่งตั้งฯ ไม่พิจารณาสั่งการทางวินัยทั้งที่คณะกรรมการสอบสวนได้เสนอผลการสอบสวนไปเป็นเวลานานแล้ว ขอให้ศาลสั่งให้มีการสรุปผลการสอบสวนทางวินัย และให้ตนเองกลับเข้ารับราชการตามที่มีการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ฯ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒)

■ คำสั่งที่ ๑๒๘/๒๕๔๗ เป็นระยะเวลาานพอสมควรแล้ว แต่ผลการสอบสวนยังไม่เสร็จตามระเบียบของทางราชการ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่ล่าช้าเกินสมควรเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเสียโอกาสอันจะพึงมีพึงได้ตามสิทธิ เป็นกรณีพิพาทที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒)

■ คำสั่งที่ ๑๓๖/๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินการทางวินัยและถูกดำเนินคดีอาญาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนและเลื่อนชั้นยศ จึงมีหนังสือร้องทุกข์เพื่อขอกลับคืน

สู่ฐานะเดิมตามมาตรา ๘๗ แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดว่า หากผู้บังคับบัญชาพิจารณาสั่งการตามรายงานที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสนอไม่แล้วเสร็จตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ให้ข้าราชการตำรวจผู้ถูกกล่าวหา กลับคืนสู่ฐานะเดิมก่อนและให้ถือว่าไม่เป็นผู้อยู่ระหว่างถูกสอบสวน แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายภายในเวลาที่ศาลกำหนด เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ฯ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒)

8. การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยล่าช้าเกินสมควร

■ คำสั่งที่ ๒๖๐/๒๕๔๖ (ประชุมใหญ่) ที่ ๖๕๙/๒๕๔๖ และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๑๗/๒๕๔๙ แม้ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎ ก.พ. ไม่ได้กำหนดระยะเวลาอันสมควรในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการไว้ แต่การที่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มิได้พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาอันสมควร คือ ๙๐ วัน โดยเทียบเคียงจากระยะเวลาขั้นสูงในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของฝ่ายปกครองตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ข้าราชการย่อมมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ โดยอาจฟ้องเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ก็ได้

9. กรณีฟ้องว่าการเบิกจ่ายเงินเดือนในระหว่างถูกลงโทษไล่ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดำเนินการล่าช้าเกินสมควร

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๑๕/๒๕๔๙ คณะกรรมการข้าราชการครูเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีมติให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิม เมื่อผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการแล้วได้มีหนังสือถึงหัวหน้าหน่วยงานฯ ให้จ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ถูกไล่ออกจากราชการจนถึงวันที่กลับเข้ารับราชการ เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒)

10. การฟ้องขอให้ชดเชยค่าเสียหาย

■ คำสั่งที่ ๒๔/๒๕๔๘ ที่ ๑๐๘/๒๕๔๙ และที่ ๘๑๑/๒๕๔๙ ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัย และเรียกค่าเสียหายอันเกิดจากคำสั่งลงโทษทางวินัยเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓)

■ คำสั่งที่ ๒๗๕/๒๕๔๘ ฟ้องขอให้เบิกจ่ายเงินเดือนย้อนหลังจากวันที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการจนถึงวันที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดอันเกิดจากการออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓)

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๓/๒๕๕๐ จ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการล่าช้าเกินสมควร จึงฟ้องขอให้ชดใช้ค่าเสียหายจากการจ่ายเงินเดือนล่าช้าดังกล่าว จึงเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓)

11. ความเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี

■ คำสั่งที่ ๒๔๕/๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีเป็นมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย ส. และอยู่ในระหว่างร้องขอให้ศาลสั่งให้นาย ส. เป็นคนสาบสูญ เนื่องจากนาย ส. ไปได้ไปจากภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่โดยไม่รู้ว่ยังมีชีวิตอยู่หรือถึงแก่ความตาย หากผู้ฟ้องคดีมีหลักฐานหรือพิสูจน์ได้ว่านาย ส. ถึงแก่ความตาย โดยความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากได้ละทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร คำสั่งลงโทษไล่นาย ส. ออกจากราชการย่อมเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองก็จะมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้ ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอด รวมทั้งเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว ตามมาตรา ๕๙ แห่ง พ.ร.บ. กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าว จึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๓๕๓/๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีเป็นภรรยาและบุตรของนาย จ. ซึ่งถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่นาย จ. ได้ถึงแก่ความตายระหว่างที่อยู่ในช่วงระยะเวลาที่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย เมื่อผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบสวนและการลงโทษนาย จ. ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่นาย จ. ออกจากราชการ และขอให้ได้รับสิทธิประโยชน์ในเงินบำนาญปกติที่ถูกชะลอการเบิกจ่าย และให้ได้รับเงินบำเหน็จบำนาญตกทอดของนาย จ. จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งลงโทษไล่นาย จ. ออกจากราชการ เนื่องจากไม่ได้รับเงินบำนาญปกติและเงินบำเหน็จตกทอดของนาย จ.

หมายเหตุ ศาลวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีที่ไม่มียกกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง จึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลได้

■ คำสั่งที่ ๒๔๙/๒๕๔๘ มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เป็นเพียงความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อประกอบการพิจารณาออกคำสั่งทางปกครองแก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เท่านั้น มติดังกล่าวมิได้เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีหรือมีผลเป็นการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี

ได้รับโทษทางวินัยในขณะนั้นแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง (คำสั่งที่ ๘๘๘/๒๕๕๘ ได้วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน)

■ คำสั่งที่ ๒๗๓/๒๕๕๙ การที่ อบต. นามน มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ คำสั่งดังกล่าวเป็นเพียงการเตรียมการเพื่อดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีและจัดให้มีคำสั่งทางปกครองต่อไป คำสั่งดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งทางปกครอง จึงยังไม่เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๗๕๐/๒๕๕๗ ความเห็นของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงโดยมีหน้าที่เป็นผู้พิจารณาถ้อยคำและเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งเป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการภายในของเจ้าหน้าที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในการที่ผู้มีอำนาจใช้ประกอบการวินิจฉัยหรือออกคำสั่งต่อไป จึงไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๒๘/๒๕๕๘ รายงานและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ส่งไปยังอธิบดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามมาตรา ๘๒ แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ และมติของ ก.พ. ที่เสนอให้ นายกรัฐมนตรียกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี มิใช่คำสั่งทางปกครอง เป็นเพียงกระบวนการพิจารณาภายในของฝ่ายปกครอง ยังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. และ ก.พ. มิได้เป็นผู้ออกคำสั่งทางปกครองอันมีผลเป็นการกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. และ ก.พ. ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๗๕๐/๒๕๕๗ คำสั่งว่ากล่าวตักเตือนด้วยวาจา (จากการดำเนินการทางวินัย) มิใช่โทษทางวินัยตามที่กฎหมายกำหนด แต่เป็นมาตรการทางบริหารที่ผู้บังคับบัญชาใช้สำหรับควบคุมความประพฤติของผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งถือเป็นการดำเนินการภายในของฝ่ายปกครอง จึงมิได้มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

ข้อสังเกต กรณีที่เป็นการตักเตือนที่มีลักษณะเป็นการแนะนำของผู้บังคับบัญชาโดยมิใช่กรณีอื่นเนื่องมาจากการดำเนินทางวินัย ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๓๘๐/๒๕๕๙ กรณีที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีมติให้เลขาธิการฯ ไปตักเตือนผู้ฟ้องคดีว่าให้ดำเนินการตามขั้นตอนและแบบธรรมเนียมของราชการนั้น การตักเตือนดังกล่าวเป็นเพียงลักษณะการแนะนำของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น มิใช่เป็นการงดโทษทางวินัยโดยให้ว่ากล่าวตักเตือนไว้ก่อนตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. ๒๕๑๘ ประกอบกับมาตรา ๑๙ แห่ง พ.ร.บ. คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงห้ามมีผลกระทบใดๆ ต่อผู้ฟ้องคดีไม่ อีกทั้ง การตัดเงินเดือนดังกล่าวมิได้ออกเป็นคำสั่งหรือมีการบันทึก การตัดเดือนไว้และมีได้มีการประกาศต่อหน้าสาธารณชน เมื่อไม่ปรากฏว่าได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อ สถานภาพของสิทธิหรือความเสียหายอื่นใดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๑๕๑/๒๕๔๕ การที่เลขาธิการ สปช. จะดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำร้องเรียน เพื่อลงโทษทางวินัยกับผู้บังคับบัญชาหรือไม่ นั้น มิได้มีผลเป็นการเยียวยาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยตรง และการดำเนินการทางวินัยเป็นเรื่องระหว่างรัฐกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ดุลพินิจดำเนินการ ตามที่เห็นสมควร ศาลปกครองไม่อาจก้าวล่วงไปในการดำเนินการของฝ่ายบริหารโดยมีคำพิพากษาให้ ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการในเรื่องดังกล่าวได้ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ร้องเรียนขอให้ลงโทษทางวินัย จึงมิใช่ ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๔๒๗/๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนกล่าวหาข้าราชการต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้ดำเนินการตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติไม่รับเรื่องร้องเรียน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เนื่องจากเห็นว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) ศาลเห็นว่าการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติไม่รับเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีเป็นการ ดำเนินการตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ และการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะดำเนินการได้สวนข้อเท็จจริง ตามเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการดังกล่าวหรือไม่ นั้น มิได้มีผลเป็น การเยียวยาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยตรง ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมี สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

12. การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์

■ การอุทธรณ์ : กรณีข้าราชการถูกลงโทษทางวินัย ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้

■ การร้องทุกข์ : กรณีที่ข้าราชการถูกสั่งให้ออกจากราชการ หรือเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตนในกรณีตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ผู้นั้นอาจร้องทุกข์ได้ตามที่กฎหมายกำหนด

■ การอุทธรณ์กรณีอื่น : หากเป็นการอุทธรณ์คำสั่งอื่นที่กฎหมายบริหารงานบุคคลมิได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ไว้ ผู้รับคำสั่งก็ยังคงอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๐ ประกอบกับมาตรา ๔๔ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง

■ คำสั่งที่ ๕๖๓/๒๕๔๖ คำสั่งที่ ๒๐๑/๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีรับทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์แล้วจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการอุทธรณ์ตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะแล้ว

■ กรณีที่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยถึงแก่กรรม และทายาทของบุคคลดังกล่าวประสงค์ที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองว่าผู้ถึงแก่กรรมถูกลงโทษโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทายาทของผู้นั้นไม่ต้องอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยก่อน

คำสั่งที่ ๓๕๓/๒๕๔๙ มาตรา ๑๒๔ และมาตรา ๑๒๖ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ผู้ถูกลงโทษมีสิทธิอุทธรณ์ได้ และในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ. ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง และตามข้อ ๓ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ กำหนดว่า การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ โดยทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อผู้อุทธรณ์ เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของ นาย จ. เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่นาย จ. ออกจากราชการ เนื่องจากทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ไม่ได้รับเงินบำนาญปกติที่ถูกชะลอการเบิกจ่ายและเงินบำเหน็จตกทอด จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว กรณีตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่เป็นกรณีที่ไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่จึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลได้

■ คำสั่งที่ ๕๐๐/๒๕๔๖ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อ ก.ค. ตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีเหตุจำเป็นเนื่องจากป่วยรักษาตัวจากโรคฉี่หนู และวัณโรคกระดูก ประกอบกับอยู่ในระหว่างถูกคุมขังที่เรือนจำจึงไม่สามารถยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.ค. ได้ก็ตาม ศาลปกครองก็ไม่มีอำนาจที่จะรับคดีนี้ไว้พิจารณาได้

■ คำสั่งที่ ๖๓๘/๒๕๔๖ การนำคดีมาฟ้องในระยะเวลาอุทธรณ์ แต่ยังมีได้อุทธรณ์ ถือว่ายังมีได้ปฏิบัติให้ครบขั้นตอน

■ คำสั่งที่ ๕๙๐/๒๕๔๖ การยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ และผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งหรือมติไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา ถือว่าผู้ฟ้องคดีมีได้ปฏิบัติตามขั้นตอน

■ คำสั่งที่ ๓๔๗/๒๕๔๖ การฟ้องเพิกถอนคำสั่งให้สำรองราชการ หรือคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ต้องร้องทุกข์ก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาล

■ คำสั่งที่ ๗๒/๒๕๔๕ หากผู้ฟ้องคดีถอนคำอุทธรณ์หรือคำร้องทุกข์ก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ถือว่ามีได้ปฏิบัติตามขั้นตอน

■ คำสั่งที่ ๑๐๘/๒๕๔๙ กรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งทางปกครองพร้อมทั้งขอให้ชดเชยค่าเสียหาย อันเกิดจากคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) ก็ต้องอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลตามที่กฎหมายกำหนดไว้

13. ระยะเวลาการฟ้องคดี

■ คำสั่งที่ ๗๕๓/๒๕๔๙ คำสั่งที่ ๗๙๐/๒๕๔๙ หนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งภรรยาของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๙ ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ในวันดังกล่าวแล้วตามมาตรา ๖๙ วรรคสอง และมาตรา ๗๑ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ผู้ฟ้องคดีจึงรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองในวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ จึงเป็นการฟ้องคดีที่พ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙

■ คำสั่งที่ ๑๑๐/๒๕๔๕ กรณีคำวินิจฉัยอุทธรณ์มิได้ระบุวิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ ระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องจึงขยายเป็น ๑ ปีนับแต่วันที่ได้รับคำวินิจฉัยอุทธรณ์

■ คำสั่งที่ ๘๔๑/๒๕๔๘ ตามข้อ ๑๑๓ วรรคสอง ของประกาศ กจจ. จังหวัดสกลนคร เรื่องหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๕ กำหนดให้การพิจารณาอุทธรณ์ให้วินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ หากมีความจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวให้ขยายระยะเวลาได้อีกไม่เกิน ๒ ครั้ง ๆ ละไม่เกิน ๓๐ วัน และให้บันทึกแสดงผลความจำเป็นที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วย ซึ่งรวมเป็นระยะเวลาที่จะวินิจฉัยอุทธรณ์ทั้งสิ้น ๑๕๐ วัน เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลในขณะที่ยังไม่ทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์และยังอยู่ในกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ ๑๕๐ วันดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติที่ยังไม่ครบขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

■ คำสั่งที่ ๒๔๘/๒๕๔๖ กรณีวันสุดท้ายของกำหนดระยะเวลาฟ้องคดีตรงกับวันหยุดราชการ ให้ถือว่าระยะเวลาสิ้นสุดในวันทำงานถัดจากวันหยุดนั้น

การที่มารดาของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์แทนผู้ฟ้องคดี โดยลงลายมือชื่อไว้ในใบตอบรับเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๕ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้วนับแต่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ในวันดังกล่าวตามมาตรา ๖๙ วรรคสองและวรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๖ อันเป็นวันสุดท้ายของกำหนดระยะเวลา ๙๐ วัน ตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ แต่วันดังกล่าวตรงกับวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดทำการ จึงถือว่าระยะเวลานั้นสิ้นสุดในวันจันทร์ที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นวันเริ่มทำการใหม่ต่อจากวันหยุดทำการดังกล่าวตามมาตรา ๖๔ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ และมาตรา ๑๙๓/๓ วรรคสอง ประกอบกับมาตรา ๑๙๓/๘ แห่งประมวล

กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องในวันจันทร์ที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว

■ คำสั่งที่ ๑๖๔/๒๕๔๖ คำสั่งที่ ๗๕๓/๒๕๔๙ ความเจ็บป่วยที่จะอ้างเป็นเหตุจำเป็นตาม มาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ต้องเป็นความเจ็บป่วยถึงขนาดที่ไม่สามารถดำเนินการหรือมอบหมายให้บุคคลอื่นดำเนินการฟ้องคดีแทนได้ และความเจ็บป่วยนั้นต้องมียุติตลอดระยะเวลาการฟ้องคดีด้วย

ความเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะเหตุจำเป็นตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ หรือไม่นั้น เห็นว่า โรงพยาบาลประสาทสงขลามีหนังสือรับรองลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๕ ความว่า ผู้ฟ้องคดีได้ไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๔ ด้วยอาการแขนและขาซีกซ้ายไม่มีแรง เดินไม่ได้ ล้มแข็ง พูดไม่ชัด มีอาการมา ๓ วัน รับไว้รักษาในโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๔ ถึงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๕ อาการทุเลา แพทย์ให้ยาไปปรับปรุประทานต่อที่บ้าน หลังจากนั้น ผู้ป่วยได้ไปตรวจรักษาแบบผู้ป่วยนอก ครั้งสุดท้ายให้ญาติมารับยาแทนเมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๕ แต่หลังจากนั้นมาก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยที่รุนแรงมากขึ้นกว่าเดิมถึงขนาดไม่สามารถดำเนินการหรือมอบหมายให้บุคคลอื่นดำเนินการฟ้องคดีแทนแต่อย่างใด กรณีจึงไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะอ้างเหตุจำเป็นได้

14. การวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดี

■ การนับระยะเวลาอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันรับทราบคำสั่งลงโทษทางวินัย หากผู้รับคำสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งในวันใด ให้นับวันถัดไปเป็นวันแรกของการนับระยะเวลา และหากวันสุดท้ายของระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันทำการถัดไปเป็นวันสุดท้ายของระยะเวลา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๙๘/๒๕๔๗ การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดียอมมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ ได้รับทราบคำสั่ง โดยนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๕ และสิ้นสุดในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์อันเป็นวันหยุดทำการ ดังนั้น วันสุดท้ายของระยะเวลาคือวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๕ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์คำสั่งเมื่อพ้นระยะเวลาการอุทธรณ์แล้ว การที่มีมติไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๑๔/๒๕๔๘ การดำเนินการทางวินัยไม่ว่าจะเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรืออย่างไรร้ายแรงต้องมีการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม โดยมีขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญ คือ ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ตามมาตรา ๑๐๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสองแห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ เพียงแต่วิธีการสอบสวนกรณีกล่าวหาว่า

กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเท่านั้นที่กฎหมายเปิดโอกาสให้ผู้บังคับบัญชาเลือกใช้วิธีตามที่ตนเห็นสมควรได้ แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น ซึ่งปรากฏว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีกรณีทะเลาะวิวาทกัน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดหรือคณะกรรมการฯ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการฯ ก็ไม่มีข้อความใดที่จะอนุมานได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าใจอยู่ในตัวถึงมูลคดีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย อีกทั้ง เมื่อสืบสวนแล้วก็ไม่ปรากฏว่าได้มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบและเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหา สำหรับกรณีที่นำข้อความบางตอนในหนังสือร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีมาเป็นมูลกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอีกกรณีหนึ่งต่างหากนั้น ก็ไม่ปรากฏว่ามีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อจะได้นำพยานหลักฐานมานำสืบแก้ข้อกล่าวหาดังกล่าว การส่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีทั้งสองกรณีจึงเป็นการส่งลงโทษโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่ง ศาลพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองคำสั่ง คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๑๘/๒๕๔๘ ได้วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๕๗/๒๕๕๐ ก่อนที่ผู้บังคับบัญชาจะส่งลงโทษทางวินัย ต้องให้ผู้กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเคยให้ถ้อยคำในฐานะพยานบุคคลต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ และคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงของสมุหบัญชีสุขาภิบาล โดยยอมรับว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คแต่ไม่ได้ขีดฆ่าคำว่า “หรือผู้ถือ” ออกตรงกันทั้งสองครั้งจริง จึงเป็นกรณีเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๓) แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถอาศัยข้อเท็จจริงจากการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงของสมุหบัญชีสุขาภิบาลมาประกอบการพิจารณาสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ โดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอีก ถือได้ว่าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการตามที่เห็นสมควรตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ข้าราชการพลเรือนฯ แล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๖๗/๒๕๔๘ การที่ข้าราชการมิได้มาปฏิบัติราชการเนื่องจากมีภารกิจส่วนตัว แต่ได้ยื่นใบลาป่วยโดยมิได้ยื่นใบลากิจให้ถูกต้อง เมื่อผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาตการลาป่วยดังกล่าวและถือว่าข้าราชการผู้นั้นขาดราชการ ย่อมเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๕๗/๒๕๔๙ คณะกรรมการสอบสวนโต้แย้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว.๒ และได้แจ้งข้อกล่าวหาพร้อมทั้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียน และได้ให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แก้ข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว หลังจากนั้น คณะกรรมการฯ ได้ประชุมพิจารณาพยานหลักฐานทั้งหมดในทุกประเด็นข้อกล่าวหาแล้วมีมติว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงทั้งสี่กรณีตามข้อกล่าวหา จึงเห็น

ได้ว่า คณะกรรมการฯ ได้ดำเนินการสอบสวนตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ แล้ว และผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหาทั้งสี่ข้อจริง โดยข้อกล่าวหาที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ให้ส่งหลักฐานให้ครบถ้วน ทำให้เกิดความเสียหายต่อการจัดการศึกษา ข้อกล่าวหาที่สอง การลาของผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องตามระเบียบการลากิจ และลาป่วยตามระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ และส่งหลักฐานไปรับรองแพทย์อันเป็นเท็จ ข้อกล่าวหาที่สาม ผู้ฟ้องคดีมาลงชื่อปฏิบัติราชการเป็นช่วงๆ เพียง ๑๔ วัน เพื่อมิให้ปรากฏว่ามีการขาดราชการเกินกว่า ๑๕ วัน และในวันที่ลงชื่อปฏิบัติงาน ผู้ฟ้องคดีมิได้อยู่ที่สถาบันเพื่อปฏิบัติหน้าที่ราชการถือได้ว่าวันที่มาลงชื่อปฏิบัติราชการแต่ไม่อยู่ปฏิบัติราชการเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการด้วย เท่ากับว่าผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และข้อกล่าวหาที่สี่ พยานหลักฐานในการสอบสวนฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการข่มขืนและชิงทรัพย์ผู้เสียหาย อันเป็นการกระทำที่ได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๗๐/๒๕๔๙ เมื่อกฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนกรณีถูกแจ้งประจำถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง การที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษทางวินัยโดยอาศัยผลการสอบสวนของเจ้าหน้าที่โดยมิได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน ย่อมเป็นการออกคำสั่งโดยมิได้ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๕๓/๒๕๔๗ การสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนมิได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาใน “พฤติการณ์และการกระทำ” มาก่อน หรือการสั่งลงโทษโดยเปลี่ยนแปลงข้อกล่าวหาใน “พฤติการณ์และการกระทำ” ใหม่นั้น ไม่สามารถกระทำได้ เพราะเป็นการสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่ไม่เคยมีการสอบสวนมาก่อน หรือเป็นการไม่ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อเท็จจริงในข้อกล่าวหาอันนำไปสู่การลงโทษได้เพียงพอและไม่มีโอกาสโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานของตน แล้วแต่กรณี ส่วนการสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่ “พฤติการณ์และการกระทำ” นั้น มีการแจ้งข้อกล่าวหาและสอบสวนแล้ว แต่ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษหรือผู้พิจารณาความผิดและกำหนดโทษ หรือผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ เห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนแจ้ง “ฐานความผิด” ไม่ถูกต้อง ผู้มีอำนาจดังกล่าวย่อมสามารถแก้ไข “ฐานความผิด” หรือ “ปรับบทกฎหมาย” ให้ถูกต้องได้

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๕๒/๒๕๕๐ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งแบบ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยระบุข้อกล่าวหาแต่เพียงว่า กรณีต้องหาคดีอาญาในข้อหาร่วมกับพวกฉ้อโกงประชาชนและจัดหางานให้คนงานไปทำงานในต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งจะเห็นว่าการแจ้งข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่ได้รับระบุให้ชัดแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. ๒๕๓๕ อีกทั้งในส่วนของสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาก็ไม่มีรายละเอียดหรือมีการสรุปพยานหลักฐานที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาอันจะทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจข้อ

กล่าวหาและพยานหลักฐานของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้รับรวบรวมมาจนทำให้ผู้ฟ้องคดีหลงประเด็นในการแก้ข้อกล่าวหา นอกจากนี้ ไม่ปรากฏหลักฐานว่าคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งสิทธิแก่ผู้ฟ้องคดีในอันที่จะนำสืบพยานหลักฐานของตนเพื่อแก้ข้อกล่าวหาหรือพยานหลักฐานของคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น จึงถือว่าการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้เข้าใจสภาพแห่งข้อหาและสิทธิในการให้ถ้อยคำหรือนำสืบหลักฐานหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ ถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยมีสาระสำคัญครบถ้วนถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าวประกอบกับข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ซึ่งเป็นขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในการสอบสวนทางวินัย เมื่อคณะกรรมการสอบสวนมิได้ดำเนินการในเรื่องดังกล่าวให้ถูกต้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ก็มีหน้าที่จะต้องสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการในเรื่องนี้ให้ถูกต้องโดยเร็วตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๖ ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน แต่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อการดำเนินการสอบสวนทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๖/๒๕๔๙ การที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๒๘)ฯ แต่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์ที่จะใช้สิทธิเพื่อแก้ข้อกล่าวหาตามกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน (ข้อ ๑๕ วรรคหก ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกัน) ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนต่อไปจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๙/๒๕๔๙ การดำเนินการทางวินัยตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีข้าราชการครู สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ถูกดำเนินการทางวินัย ซึ่ง ผอ.สพจ. เห็นว่าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแต่สมควรลงโทษซึ่งเป็นระดับโทษที่เกินอำนาจของตนเอง จึงรายงานให้เลขาธิการ สปช. เป็นผู้พิจารณาลงโทษตามมาตรา ๑๐๓ วรรคหนึ่ง แต่เลขาธิการฯ เห็นว่าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๒) โดยส่งเรื่องให้ อ.ก.ค. สำนักงาน สปช. พิจารณา กรณีจึงมิใช่เรื่องที่จะต้องส่งให้ อ.ก.ค. จังหวัด พิจารณาตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๓) ซึ่งเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือ ผอ.สพจ. เห็นว่าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และในการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.ค. ย่อมมีอำนาจที่จะแก้ไขการปรับฐานความผิดให้ถูกต้องได้ตามข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง (๖) ของกฎ ก.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกอบกับโทษที่ลงแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามมาตรฐานโทษที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งกรณีแล้ว ศาลย่อมไม่อาจก้าวล่วงไปวินิจฉัยทบทวนดุลพินิจ

ในการกำหนดโทษแก่ผู้ฟ้องคดีในเมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการใช้ดุลพินิจที่ไม่สุจริตหรือไม่ถูกต้องตามกฎหมายได้ อีกทั้งการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีมิได้มีผู้ใดร่วมกระทำผิดด้วย มิใช่การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด คำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๓๒/๒๕๔๙ เมื่อผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง เห็นว่าพฤติการณ์และการกระทำของข้าราชการผู้ใดเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและมีการดำเนินการตามมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎ ก.ท. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแล้ว ย่อมมีคำสั่งให้เพิ่มโทษได้

ผู้บังคับบัญชาที่มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกรณีต้องหาคดีอาญาดังกล่าว และคณะกรรมการสอบสวนฯ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ควรลงโทษปลดออกจากราชการ แต่ อ.ก.ท. เห็นว่าเป็นความผิดวินัยไม่ถึงขั้นร้ายแรง จึงมีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น นายกเทศมนตรีมีคำสั่งลงโทษตามมติดังกล่าว ก.ท.จ. เห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง มีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นเป็นปลดออกจากราชการตามมติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การให้องค์กรที่จัดตั้งขึ้นภายหลังจากที่ได้มีคำสั่งลดขั้นเงินเดือนแล้ววินิจฉัยอุทธรณ์เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งเพิ่มโทษอ้างกฎหมายไม่ถูกต้อง และไม่ได้รับเกี่ยวกับสิทธิการอุทธรณ์ไว้ด้วย จึงฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการข้างต้น ศาลวินิจฉัยว่า เมื่อ ก.ท.จ. เห็นว่าพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ และกฎ ก.ท. ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๐) ออกตามความในพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๕๑๙ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นสมควรเพิ่มโทษให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ข้อ ๑๓ (๗) มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นปลดออกจากราชการ และนายกเทศมนตรีมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามมติดังกล่าว การสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๕๐/๒๕๕๐ การที่ข้าราชการจะไปปฏิบัติงานช่วยราชการนอกสังกัดได้นั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา ก่อน หากข้าราชการผู้ใดไปปฏิบัติงานช่วยราชการในหน่วยงานอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา ย่อมถือว่าเป็นการขาดราชการที่หน่วยงานเดิม

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๔๐๒/๒๕๕๐ การไม่ลงชื่อในบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการทุกวันที่มาปฏิบัติราชการตามระเบียบที่ทางราชการกำหนด ถือเป็นพยานหลักฐานรับฟังประกอบการพิจารณาการขาดราชการได้

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๔๐/๒๕๔๙ การกระทำอื่นใดที่ได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จะต้องพิจารณาถึงเกียรติของข้าราชการผู้นั้นและความรู้สึกของสังคม ที่มีต่อการกระทำของผู้นั้น ประกอบกับเจตนาในการกระทำโดยคำนึงถึงพฤติการณ์ของผู้นั้นว่าได้ กระทำการอันทำให้ราชการได้รับความเสียหายต่อภาพพจน์ชื่อเสียงหรือไม่ การที่ข้าราชการมี พฤติการณ์และการกระทำอันเชื่อได้ว่าเป็นชู้กับภรรยาของผู้อื่น ถือว่ากระทำการอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การส่งลงโทษไล่ข้าราชการดังกล่าวออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๓๒/๒๕๔๙ การกระทำอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วไม่ว่าจะเป็นการกระทำในฐานะส่วนตัวหรือในตำแหน่งหน้าที่ราชการ ย่อมนำมาซึ่งความ เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการทั้งสิ้น

ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาและคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลยุติธรรม เป็นกรณีที่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้วตามมาตรา ๙๙ วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้บังคับบัญชาจึงดำเนินการตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน โดยออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีโดยไม่ จำต้องสืบสวนข้อเท็จจริงอีก และการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นกระบวนการสอบสวนโดย ถูกต้องและครบถ้วนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ท. ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๐) ออก ตามความในพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๕๑๙ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และเมื่อข้าราชการซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วไม่ว่าจะเป็นการ กระทำในฐานะส่วนตัวหรือในตำแหน่งหน้าที่ราชการ ย่อมจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติ ศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนทั้งสิ้น พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีแม้จะมีมูลกรณี มาจากเรื่องส่วนตัว แต่ก็มีลักษณะเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และเป็นกรณีที่มีพยานหลักฐาน เพียงพอที่จะดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีได้โดยไม่ต้องรอผลการดำเนินคดีอาญา

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๔๐๖/๒๕๕๐ การที่ข้าราชการตำรวจนำอาวุธปืนพร้อม อุปกรณ์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของทางราชการไปจำหน่าย เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๔๐๘/๒๕๕๐ ข้าราชการใช้อำนาจแฝงจากการเป็น ข้าราชการที่ใกล้ชิดกับผู้บริหารระดับสูงของกระทรวง ร้องขอหรือสั่งการให้ข้าราชการในสังกัดปฏิบัติ หน้าที่อันจะนำไปสู่การแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ โดยไม่นำพาถึงความเสียหายที่ทางราชการจะ ได้รับ พฤติกรรมดังกล่าวย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๙๗/๒๕๔๙ ในกรณีที่พยานหลักฐานยังไม่ชัดเจนแจ้งว่า การกระทำผิดวินัยของผู้ถูกสอบสวนเป็นความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่ง

ความสงสัยนั้นให้ผู้ถูกสอบสวน แต่อาจฟังได้ว่าผู้ถูกสอบสวนเป็นผู้ไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ และกระทำการอันหมิ่นเหม่ต่อการถูกมองว่ากระทำการไม่ค้อยสุจริตอันเป็นมลทินมัวหมอง

การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงยังไม่ถึงขนาดเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ คงฟังได้ว่าไม่รักษาประโยชน์ของราชการและกระทำการอันเป็นการหมิ่นเหม่ต่อการถูกมองว่ากระทำการไม่ค้อยสุจริต อันเป็นมลทินมัวหมองหากให้รับราชการต่อไปอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการได้ ควรให้ออกจากราชการเท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่งใหม่ให้ถูกต้องต่อไป

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๙๓/๒๕๕๐ การเบิกจ่ายเงินของทางราชการโดยไม่มีหลักฐานการก่อหนี้ผูกพัน ไม่ขออนุมัติเบิกจ่ายเงิน ปลอมลายมือชื่อกรรมการรักษาเงิน และไม่ปรากฏหลักฐานว่าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๒/๒๕๔๙ ในกรณีที่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดว่าผู้ถูกสอบสวนกระทำความผิดตามที่ถูกร้องเรียนว่าเรียกและรับเงินจากผู้ประกอบการร้านค้า แต่มีพยานให้ถ้อยคำยืนยันว่าภาพถ่ายของผู้ถูกสอบสวนเป็นบุคคลเดียวกับผู้ที่มาสำรวจและเรียกร้องเงินไปประกอบกับผู้ถูกสอบสวนยอมรับว่าเป็นผู้สำรวจผู้ประกอบการร้านค้าดังกล่าวจริง กรณีถือได้ว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ถูกสอบสวนเป็นผู้เรียกร้องเงินจากผู้ประกอบการร้านค้า การมีคำสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกลงสอบสวน จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๐๖/๒๕๔๙ การที่เจ้าหน้าที่ในคณะบุคคลซึ่งมีอำนาจพิจารณาทางปกครองมีลักษณะต้องห้ามเรื่องคุณสมบัติอันจะทำให้การกระทำของคณะบุคคลนั้นเสียไปทั้งหมด ต้องเป็นกรณีที่มีจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้มีข้อบกพร่องเรื่องคุณสมบัติถึงขนาดที่จะทำให้มีผลกระทบต่อการพิจารณาที่มีมติของคณะบุคคลนั้น หรือความเห็นของเจ้าพนักงานผู้มีข้อบกพร่องเรื่องคุณสมบัติ นั้นมีส่วนสำคัญในการชี้นำมติของคณะบุคคล

การพิจารณาโทษทางวินัยตามการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาโทษฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนการยื่นอุทธรณ์ของผู้ที่ถูกสั่งลงโทษตามมาตรา ๙๓ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว จะต้องเป็นการอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๙๖ แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖๗/๒๕๔๗ การดำเนินการทางวินัยให้เป็นที่ยุติไม่จำเป็นต้องรอผลการดำเนินคดีอาญา การที่ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจมิได้พิจารณาสั่งการตามรายงานผลการสอบสวนทางวินัยเป็นเวลา ๓ ปีเศษนับแต่คณะกรรมการสอบสวนเสนอสำนวนการสอบสวนโดยอ้างเหตุผลว่าต้องรอผลการพิจารณาทางอาญาก่อน จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๒ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

ผลการลงโทษทางวินัยและผลการลงโทษทางอาญาหาจำต้องมีผลไปทางเดียวกันไม่ เพราะกระบวนการพิจารณาและการรับฟังพยานหลักฐานมีความแตกต่างกัน ทั้งการมีอยู่ของพยานหลักฐานและการให้ถ้อยคำหรือการเบิกความของพยานอาจจะมีความแตกต่างกันได้ การดำเนินการทางวินัยให้เป็นที่ยุติจึงไม่จำเป็นต้องรอผลการพิจารณาทางอาญาก่อน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๓๓/๒๕๔๘ เมื่อคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการของอธิบดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งจะต้องมีการดำเนินการทางวินัยใหม่ให้ถูกต้องต่อไป และคำสั่งลงโทษดังกล่าวยังมิได้ถูกเพิกถอน อธิบดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งมีหน้าที่เพิกถอนคำสั่งลงโทษ และสั่งให้ข้าราชการที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยกลับเข้ารับราชการก่อน จึงจะมีผลให้ข้าราชการที่ถูกกล่าวหานั้นมีสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่อาจถูกดำเนินการทางวินัยได้ การที่อธิบดีดำเนินการทางวินัยใหม่โดยมิได้เพิกถอนคำสั่งลงโทษเดิมและสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการก่อน เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๑๕/๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิรับเงินเดือนในช่วงระยะเวลาดังกล่าวก็ต่อเมื่อการดำเนินการทางวินัยถึงที่สุดแล้ว จึงจะเบิกจ่ายได้ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามข้อ ๔ (๑) หรือ (๒) ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการ ซึ่งถูกให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการแล้วต่อมาได้รับการพิจารณายกโทษ พ.ศ. ๒๕๓๘ หากภายหลังจากมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการแล้ว ยังได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในข้อหาเดิมไม่ว่าจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ก็ตาม ถือได้ว่ากระบวนการดำเนินการทางวินัยยังไม่ถึงที่สุด แต่ถ้าไม่มีการดำเนินการทางวินัยต่อไปจึงจะถือว่ากรณีถึงที่สุดแล้ว เพราะการจ่ายเงินเดือนดังกล่าวขึ้นอยู่กับผลการดำเนินการทางวินัย ดังนั้น การที่มีคำสั่งให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในข้อหาเดิมอีก ย่อมถือว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดียังไม่ถึงที่สุด หน่วยงานจึงไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ไม่ได้มาปฏิบัติราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลพิพากษายกฟ้อง

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๓/๒๕๕๐ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แล้วต่อมามีคำสั่งลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าวและให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องพิจารณาสั่งจ่ายเงินเดือนในระหว่างมิได้มาปฏิบัติราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีให้เสร็จสิ้น ภายใน ๑ ปี นับจากวันที่ผู้มีอำนาจพิจารณาตามกฎหมายวินิจฉัยว่าคำสั่งให้ออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งในที่นี้คือวันที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตามข้อ ๖ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการ ซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการแล้ว ต่อมาได้รับการพิจารณายกโทษ พ.ศ. ๒๕๓๘ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการภายในกำหนดเวลาดังกล่าว (โอนเงินเดือนเข้าบัญชีธนาคารของผู้ฟ้องคดีในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล) จึงถือว่า

ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรและเป็นการผิดนัดชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ อันเป็นวันครบกำหนด ๑ ปีนับจากวันกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงยังคงต้องชดเชยดอกเบี้ยของเงินเดือนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามมาตรา ๒๒๔ แห่ง ปพพ. นับแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันผิดนัดจนถึงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีโอนเงินเดือนเข้าบัญชีธนาคารของผู้ฟ้องคดี

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.235/2551 การที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเกินสิบห้าวันติดต่อกันในคราวเดียว โดยมีเหตุมาจากการที่ผู้บังคับบัญชาใช้โอกาสในการทำงานล่วงละเมิดทางเพศผู้ใต้บังคับบัญชาและมีผู้ล่วงรู้จนเกิดมีการชูปรับนินทาทำกัน ทำให้ผู้ฟ้องคดีอับอายและเกิดความเครียดอย่างรุนแรงจนสะสมเรื้อรัง ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีการป่วยทางกาย โดยแสดงอาการผื่นแพ้ผิวหนัง ปวดศีรษะไมเกรน ท้อแท้ และไม่ยอมมาปฏิบัติงานประจำเนื่องจากเกรงว่าจะถูกล่วงละเมิดทางเพศอีกและถูกครหานินทา ถือเป็น การขาดราชการโดยมีเหตุอันสมควร ไม่เข้าลักษณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการโดยขาดราชการเกินสิบห้าวันติดต่อกันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 78/2550 เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (ก.พ.) พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า การสอบสวนผู้ฟ้องคดีโดยคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)ฯ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงมีมติให้ส่งสำนวนการสอบสวนคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (อัยการสูงสุด) ดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)ฯ ข้อ 14 และข้อ 15 แล้วส่งข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสำนวนการสอบสวนเดิมเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 แล้ว จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพยานหลักฐานพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 เป็นไปโดยถูกต้องตามข้อ 13 วรรคหนึ่ง (1) ประกอบข้อ 17 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540)ฯ คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการสมควรแก่กรณี ในการพิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครองมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม จึงเป็นอำนาจดุลพินิจของ ศาลปกครองที่จะไต่สวนบุคคลใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 63/2549 ข้อ 5 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 กำหนดให้พิจารณาคดีปกครองใช้ระบบไต่สวน ศาลจึงมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในส่วนของคู่กรณีหากต้องการนำพยานหลักฐานมาสืบประกอบคำแถลงในวันหนึ่งพิจารณาคดีสามารถกระทำได้อีกเมื่อศาลสั่งอนุญาตเท่าที่เกี่ยวกับคำแถลงและจำเป็นแก่คดีเท่านั้น และคำสั่งดังกล่าวเป็นที่สุดตามข้อ 84 วรรคสาม แห่งระเบียบดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีขอนำพยานบุคคลและพยานเอกสารเข้าสืบ แต่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่อนุญาต คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นที่สุดตามข้อ 84 ข้างต้น แต่คำสั่งดังกล่าวเป็นที่สุดในระหว่างการ

พิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นเท่านั้น ต่อมาเมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษาและผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์ ในประเด็นนี้พร้อมประเด็นอื่น ๆ ศาลปกครองสูงสุดจึงมีอำนาจพิจารณาในประเด็นนี้ได้ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ได้จากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลปกครองชั้นต้นและข้อเท็จจริงที่ได้จากคำอุทธรณ์และคำแก้อุทธรณ์เพียงพอที่ศาลจะพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีได้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องทำการแสวงหาของข้อเท็จจริงเพิ่มเติมโดยได้สวนพยานแต่บุคคลตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ตามข้อ 60 ประกอบกับข้อ 116 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543

วินัย การรักษาวินัย การออกจากราชการ และการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจนั้น ในระหว่างที่ยังไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. ว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช 2477 มาตรา 61 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 บัญญัติให้นำบทบัญญัติในหมวด 4 วินัยและการรักษาวินัย หมวด 5 การดำเนินการทางวินัย และหมวด 7 การอุทธรณ์ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ข้อพิพาทในคดีนี้เกิดขึ้นในระหว่างที่ยังไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. ว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช 2477 และ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้ถูกยกเลิกแล้วโดย พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น จึงต้องนำบทบัญญัติในหมวด 4 หมวด 5 และหมวด 7 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาใช้บังคับแก่กรณีนี้โดยอนุโลม ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ งานป้องกันและปราบปรามสถานีตำรวจภูธรอำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ที่มีหน้าที่รักษากฎหมายและนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษตามกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การในชั้นสอบสวนคดีอาญาต่อพนักงานสอบสวนในคดีที่สืบตำรวจตรี ช. ต้องหาว่าฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาโดยให้การเป็นพยานยืนยันว่าได้เห็นเหตุการณ์ขณะที่สืบตำรวจตรี ช. ใช้อาวุธปืนยิงสืบตำรวจตรี ส. และนาย ช. จนถึงแก่ความตาย แต่ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้เข้าเบิกความต่อศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชในคดีที่สืบตำรวจตรี ช. ตกเป็นจำเลย และได้ให้การเป็นพยานต่อพนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชในคดีที่จำสืบตำรวจ ส. ตกเป็นผู้ต้องหา โดยกลับคำให้การว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปในที่ที่เกิดเหตุและไม่ได้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว คำให้การของผู้ฟ้องคดีอันใดอันหนึ่งจึงย่อมเป็นคำให้การเท็จ ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำให้การต่อพนักงานสอบสวนที่ยืนยันว่าได้เห็นเหตุการณ์โดยตลอดนั้นเป็นเท็จ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกขู่เชิญบังคับให้ให้การดังกล่าว มิเช่นนั้น จะถูกดำเนินคดีอาญาและดำเนินการทางวินัย กรณีหากฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง การที่ผู้ฟ้องคดียอมให้การเป็นเท็จในชั้นสอบสวน ผู้ฟ้องคดีย่อมเล็งเห็นผลของ การกระทำได้ว่าอาจทำให้สืบตำรวจ ช. ต้องรับโทษทางอาญาอันเป็นคดีอุกฉกรรจ์โดยไม่มีควมผิด และโดยประสงค์ต่อผลเพื่อปกป้องตนเองให้ไม่ต้องรับโทษภัยต่างๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าถูกข่มขู่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมายและความเดือดร้อนเสียหายของบุคคลอื่น จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่ไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งความรู้สึกของวิญญูชนโดยทั่วไปย่อมรู้สึกรังเกียจต่อการ

กระทำนั้นเป็นการประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือหากจะฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างว่า คำให้การของผู้ฟ้องคดีในชั้นสอบสวนเป็นจริง โดยคำให้การของผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชและพนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเท็จ การกระทำของผู้ฟ้องคดีซึ่งกลับคำให้การดังกล่าวยอมเป็นการช่วยเหลือผู้กระทำความผิดเพื่อมิให้ต้องรับโทษ ตามกฎหมาย จึงยอมเป็นการประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเช่นกัน ดังนั้น ไม่ว่าจะฟังข้อเท็จจริงเช่นใด การกระทำของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ยอมเป็นการประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งมาตรา 104 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาต้องมีคำสั่ง ปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี โดยถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อน ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่สั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 204/2550 เมื่ออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ได้ยกข้ออ้างเกี่ยวกับเรื่องการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยที่แจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีเพียงว่าต้องหาคดีอาญาฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือชุมชน เท่านั้น แต่ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเมาสุรายิงปืนด้วยความคึกคะนอง หรือยิงปืนด้วยความคึกคะนอง ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงในข้อกล่าวหาและไม่มีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน มิใช่ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น อีกทั้งกรณีนี้มีใช้ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ คำอุทธรณ์จึงต้องห้ามตามข้อ 101 วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 จึงยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 354/2551 มาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นบทบัญญัติมุ่งควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในแนวทางที่ดี ซึ่งเรื่องการประพฤดิชั่วเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาถึงความประพฤดิและความรู้สึกของข้าราชการ ซึ่งต้องพิจารณาจากรายละเอียดข้อเท็จจริง และพฤติการณ์เป็นเรื่อง ๆ ไป โดยพิจารณาว่ามีผลกระทบต่องียรติศักดิ์ของตำแหน่งข้าราชการ ความรู้สึกของสังคมหรือไม่ และหากกระทบมาก ก็เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นาย ศ. มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนาง ช. ภรรยาของผู้ร้องเรียน ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู ซึ่งเป็นปู้ชนียบุคคลเป็นพ่อพิมพ์ของชาติมีหน้าที่ถ่ายทอดความรู้และอบรมลูกศิษย์ให้เป็นคนดี พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวข้างต้นในการมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับภรรยาของบุคคลอื่น ย่อมก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่องียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการและความรู้สึกของสังคม อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงแล้ว ด้วยเหตุนี้ กรณีจึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงใช้ดุลพินิจชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว สำหรับคำสั่งของ สพฐ. ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการนั้น เห็นว่า นางสาว ภ. ได้มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีใช้กลอุบายหลอกลวงกู้ยืมเงินแล้ว ไม่ใช่คั้น และผู้ฟ้องคดีได้ปลอมแปลงลายมือชื่อของนางสาว ภ. ในสัญญาค้ำประกัน การกู้ยืมยื่นขอกู้สหกรณ์ออมทรัพย์ฯ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวยอมทำให้นางสาว ภ. และสหกรณ์ออมทรัพย์ได้รับความเสียหายแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 264/2550 ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการระดับ 3 ราชการมานาน 9 ปี ย่อมต้องทราบกฎ ระเบียบและวินัยของข้าราชการ การที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเป็นเวลา เกินกว่า 15 วันติดต่อกัน โดยอ้างว่ามีปัญหา กับสามี นั้น ไม่อาจรับฟังได้ และการที่ ผู้ฟ้องคดีนำเงินที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้นำไปชำระค่าโทรศัพท์ไปใช้ส่วนตัว เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ แม้การชำระค่าโทรศัพท์จะไม่ใช่งานที่ราชการตามกฎหมาย หรือระเบียบที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติตามตำแหน่งงานที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องปฏิบัติเพราะเป็นการสั่งการในเรื่องของทางราชการที่ชอบด้วยกฎหมาย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองและผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติกำหนดแนวทางการลงโทษให้ไล่ออกจากราชการ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 270/2549 ก่อนถูกไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำของกระทรวงกลาโหม มีใช้ราชการทหาร การดำเนินการทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ จึงมิใช่เรื่องการดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหารตามนัยมาตรา 9 วรรคสอง (1) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการโดยคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาที่เหนือขึ้นไปคือ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด และผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้สั่งการให้สำนักงานจเรทหารตรวจสอบข้อเท็จจริงและขอให้ผู้ฟ้องคดีติดต่อไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าความเดือดร้อนของตนยังไม่ได้ปลดเปลื้องไปจึงมีหนังสือลงวันที่ 30 กันยายน 2544 ร้องทุกข์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นสูงถัดขึ้นไป แต่ได้รับคำชี้แจงตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2544 ว่า กรมจเรทหารอากาศได้ดำเนินการสอบสวนแล้ว มีข้อเสนอแนะให้หน่วยงานต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีดำเนินการลงโทษตามความผิด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนยังไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2544 จึงเป็นการยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ตามมาตรา 42 วรรคสอง และมาตรา 49 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ จึงเป็นคดีที่ศาลปกครองรับไว้พิจารณาพิพากษาได้

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยอมรับในข้อเท็จจริงว่ามีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๒๖ วรรคสอง ของข้อบังคับดังกล่าว แต่ได้มีการสอบสวนโดยเจ้าหน้าที่ของกรมจเรทหารฯ จึงฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้ปฏิบัติตามข้อ ๒๖ วรรคสองของข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยลูกจ้างประจำ พ.ศ. ๒๕๒๘ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ว่า เจ้าหน้าที่กรมจเรทหารฯ มีอำนาจสอบสวนผู้ฟ้องคดีได้ และการสอบสวนดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายนั้น จึงฟังไม่ขึ้น และโดยที่ข้อ ๒๘ วรรคหนึ่ง กำหนดว่าผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการลงโทษโดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้ ในกรณีที่ลูกจ้างประจำกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง (กระทำความผิดอาญา ฯลฯ) หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษตามข้อบังคับฯ หรือต่อคณะกรรมการสอบสวน กรณีจึงมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือต่อคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่ ในประเด็นนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ว่า เอกสารคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่ได้นำไปยื่นไว้ต่อ นท. น. นั้น ถือได้ว่าเป็นการรับสารภาพเป็นลายลักษณ์อักษรตามข้อ ๒๘ วรรคหนึ่ง แล้ว ซึ่งนอกจากผู้ฟ้องคดีจะได้ทำคำแก้อุทธรณ์ปฏิเสธคำกล่าวอ้างดังกล่าวแล้ว ยังเป็นการยกข้อเท็จจริงที่มีได้วกันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้นขึ้นอ้างในการยื่นคำอุทธรณ์อีกด้วย ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่อาจกระทำได้ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อเท็จจริงที่กล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ คำสั่งที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรับดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าเดิม โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ 15 สิงหาคม 2543 ภายในกำหนด 90 วัน นับแต่วันมีคำพิพากษา

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 23/2553 ระเบียบสถาบันพระปกเกล้า ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนวินัย พ.ศ. 2545 ข้อ 6 กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยพิจารณาและวางแนวทางในการสอบสวน ตลอดจนกำหนดประเด็นข้อกล่าวหาและขอบเขตในการสอบสวน ก่อนที่จะเรียก ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบเรื่องที่ถูกกล่าวหาและแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยมีได้กำหนดถึงการแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหา ทราบไว้ด้วย ระเบียบดังกล่าวจึงมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดใน พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ดังนั้น ในการสอบสวนวินัย คณะกรรมการสอบสวนวินัยจึงต้องปฏิบัติตามมาตรา 30 วรรคหนึ่ง และมาตรา 41 วรรคหนึ่ง (3) และวรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (เลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า) ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยรายงานผลการสอบสวนว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการประมาทเลินเล่อในการทำงานเป็นเหตุให้การงานของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (สถาบันพระปกเกล้า) เสียหายอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากความเป็นพนักงานของ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการกลั่นกรองการบริหารงานบุคคล โดยโต้แย้งว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัยมิได้แจ้งหรือ มอบบันทึกสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในการสอบสวนวินัยให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทำให้ไม่สามารถโต้แย้งคัดค้านหรือนำพยานหลักฐานมาหักล้างข้อกล่าวหาดังกล่าวได้ ซึ่งคณะกรรมการกลั่นกรองการบริหารงานบุคคลมีมติให้ส่งเรื่องคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไปดำเนินการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้มีหนังสือนำเสนอบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ 4 และลงวันที่ 7 สิงหาคม 2546 ที่กล่าวถึงในส่วนที่เป็นการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา แต่มิได้มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. 3 อันเป็นมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีสามารถเข้าใจข้อกล่าวหาอย่างชัดเจนและสามารถชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงพยานหลักฐานเพื่อต่อสู้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ทั้งสองฉบับดังกล่าว จึงไม่เข้าลักษณะของการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การรับฟังคู่กรณี ที่จำเป็นต้องกระทำให้สมบูรณ์ในภายหลัง ก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ ตามความในมาตรา 41 วรรคหนึ่ง (3) และวรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 คำสั่งลงโทษปลดออกจากพนักงานจึงไม่เป็นการดำเนินการตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ ตามมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 88/2553 ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ครึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีทุจริตการประกวดราคาเช่าเครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์ส่วนควบ ปลอมและใช้เอกสารปลอม โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (ปปช.) มีมติว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี) จึงมีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อ ก.พ. ซึ่งวินิจฉัยว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และรายงานมติดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (นายกรัฐมนตรี) ซึ่งต่อมาได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ดำเนินการตามมติ ก.พ. ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องศาลปกครองขอให้คำพิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ต่อมาได้พิจารณาคำร้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ. ข้างต้นโดย ศาลรัฐธรรมนูญ มีคำวินิจฉัยที่ 2/2546 วินิจฉัยว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก การที่ ก.พ. ใช้อำนาจหน้าที่ล่วงล้ำ

หรือกระทบทกระเทือนอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญรับรองว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ไว้เป็นการเฉพาะ โดยวินิจฉัยข้อเท็จจริงใหม่แล้วเปลี่ยนฐานความผิดเพื่อกำหนดโทษใหม่ จึงไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. 2542 คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวย่อมผูกพัน ก.พ. แต่ไม่ผูกพันการพิจารณาพิพากษาคดีของตุลาการศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตามรูปคดีโดยไม่จำเป็นต้องยึดถือพยานหลักฐานจาก สำนวนคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 หรือพยานหลักฐานจาก สำนวนคดีของ ก.พ. ข้อเท็จจริงปรากฏว่าในการพิจารณาผลการประกวดราคาประมูลเช่าเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ส่วนควบปีงบประมาณ 2542 คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้มีมติให้ยกเลิกการประกวดราคาครั้งนี้ และผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ได้ลงนามเห็นชอบ แต่ก่อนที่จะเสนอเรื่องต่ออธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ผู้ฟ้องคดีได้เรียกประชุมคณะกรรมการฯ เพื่อขอให้ทบทวนข้อเสนอมติให้ยกเลิกการประกวดราคา กรรมการส่วนใหญ่ไม่กล้าคัดค้าน แต่โดยที่ปรากฏชัดแจ้งว่านางสาว ก. ได้แสดงความไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขข้อความในบันทึกใหม่ ผู้ฟ้องคดีกลับคืนบันทึกดังกล่าวให้นาย ช. เพื่อให้แก้ไขข้อความในหน้าที่ 2 และหน้าที่ 3 จากข้อความเดิมที่เสนอให้ยกเลิกการประกวดราคา เป็นขออนุมัติให้เช่าเครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์ส่วนควบจากบริษัท ก. แล้วนำเอกสารหน้าที่ 4 ที่มีลายมือชื่อของกรรมการทั้ง 5 คนมาประกอบบันทึกที่มีการเปลี่ยนแปลงข้อความใหม่โดยไม่ได้ให้กรรมการอื่นตรวจสอบและรับรอง หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีจึงได้แก้ความเห็นที่เคยเห็นชอบให้ยกเลิกการประกวดราคาเป็นให้อนุมัติตามเดิม เป็นเหตุให้อธิบดีหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริงและได้อนุมัติตามข้อเสนอมติ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวนั้นเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีมีลักษณะไม่โปร่งใส ส่อไปในทางทุจริต แสดงให้เห็นว่าจงใจหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการและ น่าเชื่อว่ามีส่วนร่วมในการแก้ไขบันทึกสรุปผลการประกวดราคาเพื่อช่วยเหลือบริษัท ก. การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกได้ เมื่อผู้บังคับบัญชาใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ คำสั่งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (นายกรัฐมนตรี) ได้วินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว มีความเห็นให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก็ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 63/2553 ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 4) มีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟ้องศาลปกครองให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา 102 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน

พ.ศ. 2535 ประกอบกับข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความใน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ประกอบกับมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 กำหนดให้ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะต้องแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยระบุ วัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ข้าราชการ ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงทราบ โดยการแจ้งดังกล่าวคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยจะระบุชื่อของพยานบุคคลที่ให้การสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่ก็ได้ แต่จากข้อเท็จจริงที่ ปรากฏ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแจ้งแต่เพียงรายชื่อพยานบุคคลที่ให้การสนับสนุนข้อกล่าวหา โดยมีได้มีการแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ทั้งที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมี หน้าที่จะต้องแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบสรุปพยานหลักฐานดังกล่าว ทำให้ กระบวนการสอบสวนทางวินัยไม่ ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนด ไว้ตามบทบัญญัติดังกล่าว และมีผลทำให้คำสั่งลงโทษทางวินัยที่อาศัยข้อเท็จจริงจากการสอบสวนทาง วินัยดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วย แต่ก็ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่จะดำเนินการสอบสวนทาง วินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ได้ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าการสอบปากคำหรือให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อ กล่าวหา ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบช่วงเวลาและสถานที่เกิดเหตุดีแล้วนั้น ไม่เป็นเหตุให้คณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยไม่ต้องแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ถูกฟ้องคดีออกจาก ราชการโดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ออกคำสั่ง แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่จะดำเนินการสอบสวน ทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่นั้น ชอบแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 47/2553 ก่อนออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการ ผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีแล้ว ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนได้ แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และได้ให้ออกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานเพื่อโต้แย้ง ข้อกล่าวหา และดำเนินการสอบสวนพยานทั้งสองฝ่ายแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่นำสืบแก้ข้อกล่าวหาและ หลบหนีระหว่างการประกันตัวในคดีอาญา จากนั้นมีการรายงานผลการสอบสวนต่อผู้บังคับบัญชา ตามลำดับชั้นจนถึงคณะกรรมการข้าราชการตำรวจซึ่งได้พิจารณารายงานแล้วมีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออก จากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ) จึงมีคำสั่งที่พิพากษาไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการอันเป็นการดำเนินการตามกระบวนการขั้นตอนหรือวิธีการที่จำเป็นตามที่ได้มีการกำหนดไว้แล้ว ส่วนดุลพินิจในการออกคำสั่งที่พิพากษานั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดียอมรับว่าเป็นผู้ดำเนินการ พิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือผู้ต้องหาและเป็นผู้นำส่งข้อมูลที่จัดทำส่งให้ กองทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งจาก การตรวจสอบบันทึกรายงานการตรวจสอบประวัติ การต้องโทษผู้ต้องหาในวันที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ รับผิดชอบแล้วพบว่า เป็นเอกสารปลอม ไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะทำการปลอมเองหรือประมาทเลินเล่อปล่อยให้ บุคคลอื่นทำการปลอมก็ตาม ก็ถือว่ามีพฤติการณ์หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่นั้นแล้ว ประกอบกับ

ผู้ต้องหาในคดีดังกล่าวยืนยันว่าได้จ่ายเงินให้ ผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีช่วยเหลือในเรื่องการปลอมลายพิมพ์นิ้วมือ อันเป็นการให้ถ้อยคำ เป็นผลร้ายต่อผู้ต้องหาเองเช่นนี้จึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาไม่ได้อภัยคำเพื่อกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มีควรได้ ซึ่งเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจริงตามที่ถูกกล่าวหา ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจหน้าที่โดยชอบในการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่จำเป็นต้องรอผลทางคดีอาญา เพราะไม่มีกฎหมายกำหนดห้ามไว้ อีกทั้งไม่ถูกผูกพันตามผลในคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา เพราะการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัยแตกต่างจากการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษในคดีอาญา ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (นายกรัชมุนตรี) ที่สั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 426/2552 เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีเป็นนายช่างโครงการโครงการจ้างเหมาก่อสร้างสะพาน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (กรมทางหลวง) ได้ทำสัญญาจ้างบริษัท ส. ให้ทำการก่อสร้างสะพานข้ามทางรถไฟดังกล่าว ต่อมาผู้ฟ้องคดีถูกร้องทุกข์ว่า ใช้อำนาจข่มขู่ กลั่นแกล้งริบไถเงินจากบริษัท ส. เป็นค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติหน้าที่ควบคุมการตรวจสอบการทำงานของผู้รับจ้างเป็นเงิน เดือนละ 82,000 บาท และได้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อทำการสอบสวนหาข้อเท็จจริง ซึ่งต่อมา คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และเป็นความผิดอาญาตามมาตรา 148 และ มาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยขอให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตาม มติ อ.ก.พ. กระทรวงฯ เมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)) มีความเห็นว่าการลงโทษไล่ออกจากราชการสมควรแก่กรณีความผิดแล้วมีมติยกอุทธรณ์ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามรายงานการไต่สวนของคณะอนุกรรมการ ไต่สวน สำนักงาน ป.ป.ช. ประกอบกับคำให้การพยานบุคคลแล้ว พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่เรียกรับเงินจากนาย ท. กรรมการผู้จัดการบริษัท ส. ซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งกรมทางหลวง ที่ จ.3.2/3/2546 ลงวันที่ 26 กันยายน 2546 และตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงคมนาคม จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 5 (นายกรัชมุนตรี) มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการออกคำสั่งชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 295/2552 ผู้ถูกฟ้องคดี มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีในฐานะประธานกรรมการตรวจรับงานจ้างก่อสร้างในความผิดเดียวกันกับนาง ด. ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือคัดค้านนาย ส. ซึ่งเป็นกรรมการสอบสวนนาง ด. มาก่อนยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้สั่งการภายในสิบห้าวันนับแต่ได้รับเรื่องคัดค้าน ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองนครศรีธรรมราชขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนที่ถูกคัดค้าน ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเพิ่มเติมโดยเห็นว่าหนังสือคัดค้านของผู้ฟ้องคดีไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังได้ จึงแต่งตั้งกรรมการผู้ถูกคัดค้านดังกล่าวเป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเช่นเดิม ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่าการปฏิบัติหน้าที่กรรมการตรวจรับงานจ้างของผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลโคกกลอยเป็นการละเว้นไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2535 ข้อ 65 ซึ่งนอกจากจะเข้าข่ายความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว อาจจะเข้าข่ายความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วย จึงมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี เห็นได้ว่าแม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีอำนาจในการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาทั้งกรณีที่เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อาจเลือกดำเนินการทางวินัยทั้งกรณีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในความผิดกรณีเดียวกันได้ตามอำเภอใจ เนื่องจากหลักเกณฑ์การสอบสวนการลงโทษทางวินัยกำหนดว่า การตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงต้องเป็นกรณีที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่าการตรวจรับงานจ้างที่ผู้รับจ้างไม่ทำตามแบบของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่ต่อมากลับพิจารณาว่ากรณีของผู้ฟ้องคดีอาจเป็นความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยที่ไม่มีข้อเท็จจริงใดๆ เพิ่มเติมแตกต่างจากการแต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงในครั้งแรก การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ในมูลกรณีที่กล่าวหาว่าเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงจึงเป็นการใช้อำนาจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจึงสิ้นผลลง ศาลไม่จำเป็นต้องมีคำบังคับโดยให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวสำหรับคำขอที่ผู้ฟ้องคดีขอให้เพิกถอนการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนั้น โดยที่ผู้ฟ้องคดีมิได้แสดงข้อเท็จจริงและ

เหตุผลในการคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นดังกล่าว จึงเป็นคำอุทธรณ์ที่ไม่ชอบตามข้อ 101 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 332/2549 ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการที่เทศบาลตำบลแก่งกะเจดจังหวัดระยอง ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น ทำให้เสียชีวิต พกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต และถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2541 คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล พฤติการณ์ดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ปรากฏมูลกรณีที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว เมื่อนายกเทศมนตรีตำบลมะขาม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาในขณะนั้นได้ทราบเรื่อง จึงมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีโดยทันที และเป็นกรณีที่ไม่ว่าจำเป็นต้องสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยหรือไม่ และเมื่อปรากฏว่ากระบวนการสอบสวนวินัยดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือแจ้งกำหนดนัดเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปรับทราบนับตั้งแต่นั้นไปมอบให้ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ยอมรับ คณะกรรมการสอบสวนจึงได้ปิดไว้ ณ ที่ทำการของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการแต่อย่างใด คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ จึงเป็นกระบวนการสอบสวนโดยถูกต้องและครบถ้วนตามกฎหมาย ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้เสนออุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 พิจารณา และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วคราวอย่างร้ายแรงมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นให้ปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าว กรณีจึงถือได้ว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น เป็นปลดออกจากราชการซึ่งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าวเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายพิพากษายืน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.63/2549 ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ จึงเป็นผู้ที่มีหน้าที่รักษากฎหมายและนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การในชั้นสอบสวนคดีอาญาต่อพนักงานสอบสวนในคดีที่สืบตำรวจตรี ช. ต้องหาว่าฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาโดยให้การเป็นพยานยืนยันว่าได้เห็นเหตุการณ์ขณะที่สืบตำรวจตรี ช. ใช้อาวุธปืนยิงสืบตำรวจตรี ส. และนาย ช. จนถึงแก่ความตาย แต่ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้เข้าเบิกความต่อศาลในคดีที่สืบตำรวจตรี ช. ตกเป็นจำเลย และได้ให้การเป็นพยานต่อพนักงานอัยการในคดีที่สืบตำรวจ ส. ตกเป็นผู้ต้องหา โดยกลับคำให้การว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปที่เกิดเหตุและไม่ได้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว คำให้การของผู้ฟ้องคดีอันใดอันหนึ่งจึงย่อมเป็นคำให้การเท็จ ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำให้การต่อพนักงานสอบสวนที่ยืนยันว่าได้เห็นเหตุการณ์

โดยตลอดนั้นเป็นเท็จ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกขู่เข็ญบังคับให้ให้การดังกล่าว มิเช่นนั้น จะถูกดำเนินคดีอาญา และดำเนินการทางวินัย

กรณีหากฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง การที่ผู้ฟ้องคดียอมให้การเป็นเท็จในชั้นสอบสวน ผู้ฟ้องคดีย่อมเห็นผลของ การกระทำได้ว่าอาจทำให้สืบตำรวจ ช. ต้องรับโทษทางอาญาอันเป็นคดี อุกฉกรรจ์โดยไม่มีความผิด และโดยประสงค์ต่อผลเพื่อปกป้องตนเองให้ไม่ต้องรับโทษภัยต่างๆ ตามที่ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าถูกข่มขู่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองโดยไม่คำนึงถึง ความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมายและความเดือดร้อนเสียหายของบุคคลอื่น จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็น ผู้ที่ไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งความรู้สึก ของวิญญูชนโดยทั่วไปย่อมรู้สึกรังเกียจต่อการกระทำนี้ว่าเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงจึงเป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือหากจะฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างว่า คำให้การ ของผู้ฟ้องคดีในชั้นสอบสวนเป็นจริง โดยคำให้การของผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชและ พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเท็จ การกระทำของผู้ฟ้องคดีซึ่งกลับคำให้การดังกล่าวยอม เป็นการช่วยเหลือผู้กระทำความผิดเพื่อมิให้ต้องรับโทษ ตามกฎหมาย จึงยอมเป็นการประพฤติชั่วอย่าง ร้ายแรงอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเช่นกัน ดังนั้น ไม่ว่าจะฟังข้อเท็จจริงเช่นใด การกระทำของ ผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ย่อมเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งมาตรา 104 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาต้องมีคำสั่ง ปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี โดยถ้ามี เหตุอันควรลดหย่อน ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่สั่งลงโทษ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ **อ.354/2551** (นาย ว. กับ เลขานุการคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ 1 คณะกรรมการการสอบสวนทางวินัย ที่ 2 คณะกรรมการข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษา ที่ 3 นายกรัฐมนตรี ที่ 4)

ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินการทางวินัยรวม 2 ข้อหา

ข้อหาที่หนึ่ง นาย ศ. มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนาง ช. ภรรยา ของ ผู้ร้องเรียน ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู ซึ่งเป็นปวชนิยบุคคลเป็นพ่อพิมพ์ของชาติ มีหน้าที่ถ่ายทอด ความรู้และอบรมลูกศิษย์ให้เป็นคนดี พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวข้างต้นในการมีความสัมพันธ์ ฉันชู้สาวกับภรรยาของบุคคลอื่น ย่อมก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ ราชการและความรู้สึกของสังคม อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามการ สืบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่าได้กระทำผิดจริงตามที่ถูกกล่าวหา การที่ผู้ถูก ฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงใช้ดุลพินิจชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ข้อหาที่สอง คำสั่งของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการนั้น เห็นว่า นางสาว ภ. ได้มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีใช้กลอุบายหลอกลวงกู้ยืม เงินแล้ว ไม่ใช้คืน และผู้ฟ้องคดีได้ปลอมแปลงลายมือชื่อของนางสาว ภ. ในสัญญาค้ำประกันการกู้เงิน ยื่นขอกู้สหกรณ์ออมทรัพย์ฯ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวยอมทำให้นางสาว ภ. และสหกรณ์ออม ทรัพย์ได้รับความเสียหายแล้ว และข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่าเป็นจริงตามการสอบสวนของคณะกรรมการ การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐาน เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงชอบด้วย กฎหมายเช่นกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ **อ.264/2550** (นาง พ. กับ เลขาธิการสถิติแห่งชาติ ที่ 1 อ.ก.พ.สร. ที่ 2 นายกรัฐมนตรี ที่ 3)

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการระดับ 3 รับราชการมานาน 9 ปี ย่อมต้องทราบกฎ ระเบียบและวินัย ของข้าราชการ การที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเป็นเวลา เกินกว่า 15 วันติดต่อกัน โดยอ้างว่ามีปัญหา กับสามี นั้น ไม่อาจรับฟังได้ และการที่ ผู้ฟ้องคดีนำเงินที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้นำไปชำระค่า โทรศัพท์ไปใช้ส่วนตัว เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ แม้การชำระค่าโทรศัพท์จะ ไม่ใช่หน้าที่ราชการตามกฎหมาย หรือระเบียบที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติตามตำแหน่งงานที่ได้รับการ บรรจุแต่งตั้งก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องปฏิบัติเพราะเป็นการสั่งการในเรื่องของทางราชการที่ชอบ ด้วยกฎหมาย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ ตนเองและผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่ง คณะรัฐมนตรีมีมติกำหนดแนวทางการลงโทษให้ไล่ออกจากราชการ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ **อ.78/2550** (นาย บ. กับ อัยการสูงสุด ที่ 1 ก.พ. ที่ 2)

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า การสอบสวนผู้ฟ้องคดีโดย คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)ฯ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงมีมติให้ส่งสำนวนการสอบสวนคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)ฯ ข้อ 14 และข้อ 15 แล้วส่งข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสำนวนการสอบสวนเดิมเพื่อ ประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 แล้ว จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพยานหลักฐานพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็น การกระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 เป็นไปโดยถูกต้องตามข้อ 13 วรรคหนึ่ง (1) ประกอบข้อ 17 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540)ฯ คำสั่งลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการสมควรแก่กรณี ในการ พิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครอง มีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม จึงเป็นอำนาจ ดุลพินิจของ ศาลปกครองที่จะไต่สวนบุคคลใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร (คดีนายบุญธรรม กับอัยการสูงสุด

สอบไม่ชอบด้วยกฎ 18 ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ไม่ระบุว่าเรียกรับเงินจากใคร เรื่องอะไร วันเวลาใด จึงให้สอบเพิ่มเติมตาม 41 วรรคหนึ่ง (3) และวรรคสาม ของกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้

15. คดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 112/2552 โรงพยาบาล น. เป็นโรงพยาบาลชุมชนในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ป. ซึ่งเป็นราชการส่วนภูมิภาค อำนาจในการบรรจุและแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมา จึงเป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา 52 วรรคหนึ่ง (7) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามคำสั่งจังหวัดฯ ที่มอบอำนาจให้หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดมีอำนาจในการสั่งอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการ หรือการดำเนินการอื่น โดยไม่รวมถึงการปฏิบัติราชการซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดสงวนไว้โดยเฉพาะและต้องนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด ได้แก่ ข้อ 3.1.4 การบริหารงานบุคคลที่เกี่ยวกับการบรรจุแต่งตั้ง การพิจารณาความดีความชอบ และการพิจารณาโทษทางวินัย

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (ผู้ว่าราชการจังหวัด) มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งหัวหน้าพยาบาล (พยาบาลวิชาชีพ 7) (ด้านการพยาบาล) กลุ่มงานการพยาบาล โดยตัดโอนตำแหน่งและอัตราเงินเดือน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ผู้อำนวยการโรงพยาบาล) ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานผู้ป่วยนอก ซึ่งตำแหน่งดังกล่าว มีข้าราชการระดับ 6 ถือครองอยู่ โดยให้เหตุผลว่า เพื่อให้การปฏิบัติงานของโรงพยาบาลเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และได้แต่งตั้งข้าราชการระดับ 7 รายอื่น มาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงานพยาบาลแทนผู้ฟ้องคดีนั้น แม้จะเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ในฐานะผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างภายในโรงพยาบาล มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานภายในหน่วยงานตามความจำเป็นและตามอำนาจบังคับบัญชาที่มีอยู่ ทั้งนี้ ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขเรื่องมอบหมายให้ข้าราชการเป็นผู้บังคับบัญชา ข้อ 1.2.2 และข้อ 3 แต่การมอบหมายงานดังกล่าวจะต้องมีความเหมาะสม มีเหตุผล และมีกำหนดระยะเวลาตามสมควร การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่าตำแหน่งที่ครองอยู่โดยมิได้กำหนดระยะเวลา ในการปฏิบัติหน้าที่ไว้ และให้บุคคลอื่นมาปฏิบัติหน้าที่แทนผู้ฟ้องคดี ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่ประสงค์จะให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งตามคำสั่งจังหวัดอีกต่อไป กรณีจึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งแต่งตั้ง (ย้าย) ผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่มีอำนาจบรรจุแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมา ตามมาตรา 52 วรรคหนึ่ง (7) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบคำสั่งจังหวัด และเมื่อต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้มีคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการภายในโรงพยาบาลโดยให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานผู้ป่วยนอกตามคำสั่งเดิมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

■ คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 344/2551 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเคยฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่ามีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองชั้นต้น

พิพากษายกฟ้องเป็นคดีหมายเลขแดงที่ 917/2547 ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองชั้นต้น ต่อมาศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนเป็นคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อ.332/2549 และคดีถึงที่สุดแล้ว สำหรับคดีนี้ผู้ร้องเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ฟ้องคดี ยื่นคำร้องขอพิจารณาพิพากษาคดีใหม่โดยอ้างว่าผลจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการทำให้ครอบครัวขาดรายได้ ถูกดูหมิ่นเกลียดชัง และมีความเป็นอยู่อย่างลำบาก ดังนั้น เมื่อเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง การที่ผู้ฟ้องคดีถูกปลดออกจากราชการเป็นการกระทำหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองหากการกระทำหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ชอบ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ได้รับคำสั่งย่อมได้รับความเดือดร้อนเสียหายโดยตรงจากผลการกระทำหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ร้องเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายแม้จะได้รับผลกระทบจากการที่ผู้ฟ้องคดีขาดรายได้ ครอบครัวถูกดูหมิ่นเกลียดชัง มีความเป็นอยู่อย่างลำบาก ก็เป็นผลกระทบที่เกิดจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีหาใช่การกระทำหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ ผู้ร้องจึงมิใช่บุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ตามมาตรา 75 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 363/2550 คดีนี้ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จะต้องเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรจัดการระบบบริการสุขภาพระยะสั้นตามที่สมัครไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่นุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนในวันดังกล่าวจึงมีเหตุผลรับฟังได้ ประกอบกับขณะนั้นที่โรงพยาบาลมีแพทย์เพียงสองคนเท่านั้น คือ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่นุญาตให้ลาพักผ่อนในนั้นเกิดจากการกลั่นแกล้งและเลือกปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่มีพยานหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่าเกิดจากเหตุที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เมื่อข้อ 27 แห่งระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. 2535 กำหนดว่า การอนุญาตให้ลาพักผ่อนผู้มีอำนาจอนุญาตจะอนุญาตให้ลาครั้งเดียวหรือหลายครั้งก็ได้ โดยมีให้เสียหายแก่ราชการ ดังนั้นด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ใช้ดุลพินิจพิจารณาไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 300/2550 การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามที่เห็นสมควรนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแล้ว คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะต้องให้โอกาสผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกลงโทษว่ากระทำความผิดวินัยได้ชี้แจงโต้แย้งแสดงเหตุผลและพยานหลักฐานของตน ตามนัยมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมิได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีเพื่อดำเนินการดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินการทางวินัย ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่สั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของ

คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมติคณะรัฐมนตรีให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้อนุญาตให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องเข้าร่วมการจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติและกีฬายาวชนแห่งชาติ การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีมีข้อความว่า มีความจำเป็นต้องขอตัวนักกีฬาและเจ้าหน้าที่ทีมจังหวัด พ. ซึ่งอยู่ในสังกัดของท่านเพื่อเก็บตัวฝึกซ้อมและเข้าร่วมแข่งขัน ถือได้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดได้อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีไปร่วมแข่งขันกีฬาตามมติคณะรัฐมนตรีแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ไปร่วมแข่งขันกีฬาในฐานะตัวแทนจังหวัดจริง จึงไม่เป็นการละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ

■ **คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 215/2549** คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ยกข้อกฎหมายที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งไม่อาจกระทำได้ตามข้อ 101 วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่เป็นการสรุปเอาเองของผู้ฟ้องคดี ทั้งๆ ที่คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นได้พิเคราะห์ข้อกฎหมายและให้เหตุผล ในเรื่องดังกล่าวนี้ไว้อย่างชัดเจนแล้ว เป็นอุทธรณ์ที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามข้อ 108 วรรคสอง แห่งระเบียบดังกล่าวข้างต้น

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 811/2549** การที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ทบทวนการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการสอบปากคำนักศึกษาซึ่งเป็นผู้เยาว์นั้น เป็นการขอให้ศาลตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่อื่นซึ่งมิใช่ผู้ถูกฟ้องคดี และถึงแม้ว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอนี้ ก็ไม่สามารถแก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดีอันเกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งว่ากล่าวตักเตือน ผู้ฟ้องคดีได้ ส่วนคำขอให้มีข้อบังคับแก่คณะกรรมการการเลือกตั้งในการปฏิบัติหน้าที่มิให้กระทำการใดอันก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพจิตใจของผู้เยาว์นั้น มาตรา 10 แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. 2541 บัญญัติให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้งในการออกข้อกำหนดแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ ศาลปกครองไม่อาจก้าวล่วงเข้าไปใช้อำนาจแทนคณะกรรมการการเลือกตั้งได้ คำขอดังกล่าวจึงเป็นคำขอที่ ศาลปกครองไม่สามารถกำหนดคำบังคับตามมาตรา 72 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้ง ศาลปกครองฯ พ.ศ. 2542 ได้

สำหรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร ขอให้คืนสิทธิที่ได้รับเหรียญจักรพรรดิมาลา และขอให้ชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีในความผิดทางวินัยย่อมมีผลกระทบต่อชื่อเสียง เกียรติยศและจริยธรรมของผู้ฟ้องคดี และยังส่งผลต่อการประเมินผลการปฏิบัติราชการในการเลื่อนขั้นเงินเดือนและการแต่งตั้งที่จะมีต่อไปของผู้บังคับบัญชา ซึ่งให้นำเอาจริยธรรมของผู้รับการประเมินมาประกอบการพิจารณาด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายตามคำขอของ ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวนี้ ศาลสามารถกำหนดคำบังคับได้ตามมาตรา 72 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 23/2548 พิเคราะห์พยานหลักฐานแล้วเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้อยู่เวรปฏิบัติงานนอกเวลาราชการในช่วงเวลาที่เบิกเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการจริง แม้ว่าการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะไม่มีหลักฐานบัญชีลงชื่อและเวลาทำงานนอกเวลาราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ เห็นว่า เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยระเบียบการเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๒๐ ข้อ ๒๑ และข้อ ๓๔ ระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๖ และข้อ ๑๐ และระเบียบกระทรวงสาธารณสุข ว่าด้วยเงินบำรุงของหน่วยบริการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๔ รวมทั้งไม่ชอบด้วยหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๐๒/ว ๑๐๓๕๓ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๑๗ ก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทำงานนอกเวลาราชการในช่วงเวลาที่ขอเบิกเงินค่าตอบแทนจริงติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๘ ชั่วโมง ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อ ๑๑ ของข้อบังคับกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยเงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ของหน่วยบริการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๖ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงมีสิทธิในการได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการดังกล่าว

สำหรับระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๖ ที่กำหนดให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอนุมัติให้ข้าราชการอยู่ปฏิบัติราชการนอกเวลาราชการปกติได้ตามความจำเป็น โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของทางราชการและความเหมาะสมของผู้ปฏิบัติงานเป็นหลัก ทั้งนี้ ให้มีผู้ควบคุมดูแลการลงเวลาและการปฏิบัติงานอย่างเคร่งครัด และให้รายงานผลการปฏิบัติงานต่อผู้มีอำนาจอนุมัติภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่เสร็จสิ้นการปฏิบัติงานตามคำสั่ง และข้อ ๑๐ ที่กำหนดว่า หลักฐานการจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการให้เป็นไปตามแบบที่กรมบัญชีกลางกำหนด นั้น เห็นว่า ระเบียบข้อดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ให้ผู้มีอำนาจอนุมัติได้ตรวจสอบผลการปฏิบัติราชการนอกเวลาราชการของผู้ปฏิบัติงานว่า ผู้ปฏิบัติทำงานคุ้มค่าเหมาะสมกับค่าตอบแทนที่ทางราชการจ่ายให้แก่ผู้ปฏิบัติงานหรือไม่ ส่วนระเบียบการเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๒๐ นั้น ข้อ ๒๑ กำหนดว่า หลักฐานการจ่ายนอกจากใบสำคัญคู่จ่าย ให้เป็นไปตามที่กระทรวงการคลังกำหนดหรือตามที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง และข้อ ๓๔ กำหนดว่า การจ่ายเงินต้องมีหลักฐานการจ่ายไว้เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ จะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของการกำหนดให้มีหลักฐานการจ่ายดังกล่าวก็เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ มิใช่เป็นหลักเกณฑ์ที่กำหนดสิทธิในการรับเงินค่าตอบแทนของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เพราะข้อบังคับกระทรวงสาธารณสุข ได้กำหนดไว้ชัดว่าเจ้าหน้าที่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนภายใต้หลักเกณฑ์ข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ ซึ่งกำหนดไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้จัดทำบัญชีลงชื่อและเวลาทำงานนอกเวลาราชการให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของระเบียบตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ได้ทักท้วง และผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ได้รับโทษทางวินัยเนื่องจากไม่ปฏิบัติตามระเบียบทางราชการแล้ว ดังนั้น หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ที่วินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดี

ทั้งสองไม่มีหลักฐานบัญชีลงลายมือชื่อและเวลาทำงานนอกเวลาราชการ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการในช่วงเวลาที่ได้อยู่เวรทำงานนอกเวลาราชการดังกล่าว รวมถึงแจ้งให้กระทรวงสาธารณสุขเรียกเงินค่าตอบแทนคืนจากผู้ฟ้องคดีทั้งสอง นั้น จึงไม่ถูกต้อง

ส่วนประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้อยู่ตรวจรักษาผู้ป่วยจนถึงเวลา ๒๐ นาฬิกา แล้วกลับไปพักผ่อนที่บ้านพัก ถือเป็นการทำงานประจำอาคารผู้ป่วยตามข้อบังคับของกระทรวงสาธารณสุข ข้อ ๑๔ (๑) จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการ นั้น เห็นว่า โรงพยาบาล ส. มีคำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองให้อยู่เวรรักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกเวลาราชการและในวันหยุดราชการ และผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ใช้หลักฐานดังกล่าวประกอบเรื่องในการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้อนุมัติให้มีการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนดังกล่าวมาโดยตลอดจนกระทั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทักท้วงเรื่องและผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่มีหลักฐานการลงชื่อและเวลาทำงานนอกเวลาราชการประกอบเรื่องการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทำงานอยู่เวรรักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกเวลาราชการและในวันหยุดราชการในช่วงเวลาที่ขอเบิกเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการจริงตามที่ศาลได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น และ สสจ. ต. รวมถึงพยาบาลที่อยู่เวรร่วมกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองจำนวน ๒๕ ปาก ได้ชี้แจงว่า ช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองปฏิบัติหน้าที่มีแพทย์ประจำเพียง ๒ ถึง ๓ คน ผลัดเปลี่ยนกันทำงานตลอด ๒๔ ชั่วโมง ประกอบกับโรงพยาบาล ส. เป็นเพียงโรงพยาบาลขนาดเล็กไม่มีห้องพักแพทย์และบ้านพักแพทย์ที่ตั้งอยู่ภายในโรงพยาบาลซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๒๐๐ เมตร หากมีผู้ป่วยมาขอรับบริการในช่วงที่แพทย์กลับบ้านพัก พยาบาลสามารถโทรศัพท์ตามแพทย์มาให้รักษาพยาบาลแก่ผู้ป่วยได้โดยสะดวก จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ปฏิบัติงานประจำอาคารผู้ป่วยที่พร้อมจะสามารถให้การดูแลผู้ป่วยได้ตลอดเวลาและทันท่วงทีตามหลักเกณฑ์ข้อ ๑๔ (๑) ของข้อบังคับกระทรวงสาธารณสุข แล้ว

กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์ว่า หนังสือที่แจ้งและยืนยันให้กระทรวงสาธารณสุขเรียกเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการคืนจากผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เป็นเพียงการแจ้งหรือชี้แจงความผิดให้กระทรวงสาธารณสุขดำเนินการ มิใช่คำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ นั้น เห็นว่า แม้หนังสือที่แจ้งและยืนยันให้กระทรวงสาธารณสุขเรียกเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการคืนจากผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จะมีคำสั่งทางปกครอง แต่เมื่อต่อมากระทรวงสาธารณสุขได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปฏิบัติตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองคืนเงินค่าตอบแทน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองคืนเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่สั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่กระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

และเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองคืนเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการจำนวน ๓๓๑,๒๐๐ บาท ให้แก่ทางราชการ

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 744/2548** ศาลปกครองกลางพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การบริหารงานเป็นการดำเนินการทางปกครอง การเปลี่ยนแปลงงานของกลุ่มงานพยาธิวิทยาไปให้หน่วยงานอื่น การไม่ยินยอมให้ผู้ฟ้องคดีทำการฝึกอบรมแพทย์ การให้บริษัทเอกชนมีชื่อแห่งหนึ่งบริหารจัดการเกี่ยวกับศพและดูแลรักษาศพ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 10 ละเลยต่อหน้าที่ไม่ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 10 ไม่จัดหาบุคลากรมาช่วยงานผู้ฟ้องคดี นั้น ข้ออุทธรณ์เหล่านี้ ผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เพียงแต่ยกกว่าจะทำให้ตนไม่มีผลของการปฏิบัติงาน คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย จึงไม่รับอุทธรณ์ดังกล่าว สำหรับข้ออ้างกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ 6 ออกคำสั่งแต่งตั้งให้นาย ป. ปฏิบัติราชการในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานพยาธิวิทยาเนื่องด้วยผู้ออกคำสั่งเกษียณอายุราชการไม่เป็นข้าราชการพลเรือนต่อไปจึงไม่ต้องร้องทุกข์ก่อน ผู้ฟ้องคดีจึงยอมมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลได้นั้น เห็นว่าแม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 6 จะได้เกษียณอายุราชการก็หาทำให้คำสั่งดังกล่าวสิ้นผลไปไม่ เว้นแต่จะถูกยกเลิกเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจหรือถูกเพิกถอนโดยศาล หากผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจึงต้องใช้สิทธิร้องทุกข์ก่อนนำคดีมาฟ้อง ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 6 ไม่ได้แจ้งสิทธิร้องทุกข์ เห็นว่า คำสั่งดังกล่าวมิได้มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ต่อตัวผู้ฟ้องคดี การแจ้งสิทธิการร้องทุกข์จะมีหรือไม่จึงไม่มีผลเกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีโดยตรงคำอุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น สำหรับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ศาลปกครองส่งเรื่องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเมื่อคดีนี้ศาลปกครองไม่รับคดีไว้พิจารณาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา จึงชอบแล้ว จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 314/2545** ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นข้าราชการของกระทรวงสาธารณสุขได้ทำเอกสารอันเป็นเท็จส่งไปยังหนังสือพิมพ์ฯ และอธิบดีกรมตำรวจเรียนผู้ฟ้องคดีผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องต่อศาลอาญาในฐานะความผิดต่อเจ้าพนักงานและหมิ่นประมาท ซึ่งศาลอาญาได้มีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๘ แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นข้าราชการมีบุตรต้องดูแลและไม่ปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีต่อไปจึงให้รอการลงโทษไว้ ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๕๖ หากไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ร้องเรียนขอความเป็นธรรมให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ จึงฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งบังคับให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การลงโทษหรือไม่ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ทำให้ความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดีได้รับการเยียวยาแก้ไข อีกทั้งเป็นกรณีที่ศาลปกครองไม่มี

อำนาจออกคำบังคับได้ตามมาตรา 72 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้ง ศาลปกครองฯ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 300/2545** คดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดี (อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับการรักษาระบบคุณธรรม) ซึ่งทำการแทน ก.พ. ได้พิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี และสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว เหตุแห่งการฟ้องคดีจึงได้หมดสิ้นไปแล้ว ศาลไม่จำเป็นต้องพิจารณาพิพากษาหรือมีคำบังคับในคดีนี้อีก จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ แม้คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ยังประสงค์จะให้ศาลพิจารณาเหตุแห่งการฟ้องคดีคือ ความล่าช้าของผู้ถูกฟ้องคดีในการพิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือคำสั่งได้ก็ตาม แต่เมื่อเหตุแห่งการฟ้องคดีได้หมดสิ้นไปแล้วตามคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้น ศาลจึงไม่มีความจำเป็นต้องพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีนี้ต่อไปอีก ประกอบกับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้ปฏิบัติงานล่าช้า รวมทั้งให้เจ้าหน้าที่ติดรูปและชื่อที่โต๊ะทำงานด้วยนั้น เป็นคำขอที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะกำหนดคำบังคับได้ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความชอบแล้ว

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 270/2545** การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นเพียงการเตรียมการ ออกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่เข้าลักษณะคดีปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาล สำหรับกรณีที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ลงนามในคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยเป็นเรื่องระหว่างรัฐกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ดุลพินิจดำเนินการตามที่เห็นสมควร ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะ มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาล จึงยื่นในผลของคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น

ประเด็นพิจารณาคดี อบต. บ้านกง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 210/2552)

ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากผู้รับจ้าง พสส.จับเงินได้ในโต๊ะทำงาน ถูกไล่ออกจากราชการเนื่องจากกระทำผิดวินัยในกรณีเป็น จพง.ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบเพื่อตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้อันเป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อุทธรณ์แล้ว ยกอุทธรณ์

ระยะเวลาการสอบสวนมิใช่ระยะเวลาที่มีลักษณะบังคับตายตัวว่าการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการในแต่ละขั้นตอนเป็นระยะเวลารวมทั้งวัน และมีได้กำหนดให้การดำเนินการสอบสวนตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดกระบวนการสอบสวนต้องกระทำภายใน ๑๘๐ วัน “ให้คณะกรรมการสอบสวนขอขยายระยะเวลาการสอบสวนในแต่ละขั้นตอนตามความจำเป็นได้ไม่เกินครั้งละ ๓๐ วัน แต่มีได้กำหนดว่าคณะกรรมการสอบสวนจะขอขยายระยะเวลาการสอบสวนได้ไม่เกินกี่ครั้ง และหากการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วัน ให้ประธานคณะกรรมการสอบสวนรายงานเหตุให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนรายงานให้คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลทราบเพื่อติดตามเร่งรัดการสอบสวนต่อไป ระยะเวลาการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนตามประกาศฉบับดังกล่าวจึงเป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดเพื่อมิให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการล่าช้าจนทำให้ผู้ถูกสอบสวนเดือดร้อนเสียหายหรือสิทธิของบุคคลดังกล่าวถูกระทบกระเทือนเกินควรแก่กรณีเท่านั้น

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังจากที่มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ประธานกรรมการสอบสวนรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ถึงผู้แต่งตั้งฯ ขอขยายระยะเวลาการประชุมคณะกรรมการสอบสวนออกไป ๓๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ โดยแจ้งเหตุว่าตนมีความจำเป็นต้องทำผลงานเพื่อเลื่อนระดับตำแหน่งและได้รับอนุญาตตามคำขอ

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงผู้แต่งตั้งขอขยายเวลาการประชุมคณะกรรมการสอบสวนออกไปอีก ๓๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๖ โดยแจ้งเหตุว่าตนต้องทำหน้าที่สอบสวนทางวินัยพนักงานส่วนตำบลดินดำ อำเภอกุเวียง และได้รับอนุญาตตามคำขอ

วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้รับสำนวนการสอบสวน ข้อเท็จจริงจากอำเภอนองเรือและคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมเพื่อวางแนวทางการสอบสวน

วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือถึงผู้ฟ้องคดี เชิญให้มาพบคณะกรรมการสอบสวนเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา

วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ทราบถึงข้อกล่าวหา

วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำผู้ฟ้องคดีและพยานบุคคลรวม ๔ ปาก

วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

วันที่ ๒๐ ถึงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำพยานเพิ่ม ๔ ปาก

วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้แต่งตั้งรวมระยะเวลาการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนนับตั้งแต่วันที่มิคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้แต่งตั้ง ในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ รวมทั้งสิ้น ๒๑๖ วัน หรือนับแต่วันที่ประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกงในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ รวมทั้งสิ้น ๑๑๓ วัน ดังนั้น การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่ว่าจะได้เริ่มนับระยะเวลาเริ่มดำเนินการตั้งแต่วันใดก็ตามก็ถือได้ว่าเป็นไปตามกฎหมายและกฎแล้ว

ปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า คณะกรรมการสอบสวนได้จัดให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาสอบสวนประเด็นที่เป็นปัญหาหรือปริศนาหรือเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน หรือไม่

- กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนเมื่อได้รับสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วให้ประธานกรรมการดำเนินการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาวางแผนทางการสอบสวนต่อไป

- กำหนดให้การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม เว้นแต่การประชุมตามข้อ ๔๕ และข้อ ๕๙ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่า 3 คน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

- กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามข้อใด ข้อ ๕๙ วรรคหนึ่ง ของประกาศฉบับเดียวกัน กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนเมื่อได้รวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เสร็จแล้ว ให้ประชุมพิจารณาลงมติ ดังนี้

(๑) ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด แล้วเห็นว่า การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนในการสอบสวนกรณีมี

การกล่าวหาพนักงานส่วนตำบลว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น คณะกรรมการสอบสวนจะต้องกระทำโดยการจัดให้มีการประชุมเพื่อพิจารณาวางแผนทางการสอบสวน ซึ่งการประชุมดังกล่าวต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนยังต้องดำเนินการโดยการจัดให้มีการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามข้อใด รวมทั้งการประชุมเพื่อพิจารณามีมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด ซึ่งการประชุมดังกล่าวต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่า 3 คน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด ส่วนการดำเนินการในขั้นตอนอื่นๆ ของการสอบสวน เช่น การเรียกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ทราบว่าได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานอื่น เป็นต้น นั้น คณะกรรมการสอบสวนก็ต้องดำเนินการโดยมีกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนร่วมดำเนินการไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนได้จัดให้มีการประชุมเพื่อวางแผนทางการสอบสวนในวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ และได้มีการประชุมเพื่อพิจารณามีมติว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด รวมทั้งผู้ฟ้องคดีควรได้รับโทษสถานใดแล้ว แม้ว่าจะไม่ปรากฏหลักฐานสำเนารายงานการประชุมคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวก็ตาม กรณีจึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้จัดให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนตามประกาศฯ แล้ว

ยังมีปัญหาที่ต้องพิจารณาอีกว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อ ๔๔ วรรคหนึ่ง ของประกาศฯ กำหนดว่าเมื่อได้พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและวางแผนทางการสอบสวนตามข้อ ๓๖ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ในกรณีนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๕ ข้อ ๔๕ ของประกาศฉบับดังกล่าว วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๔๔ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามข้อใด... แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาโดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามข้อใด... และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบโดยระบุนเวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ วรรคสอง กำหนดว่า การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่

สับสนุนข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ท้ายหลักเกณฑ์นี้ โดยทำเป็นสองฉบับเพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย วรรคสาม กำหนดว่า เมื่อดำเนินการดังกล่าวแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหายื่นคำชี้แจงภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยเร็ว วรรคหก กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้กล่าวหามาแล้ว แต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบหรือไม่มารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนส่งบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏหลักฐานของทางราชการหรือสถานที่ติดต่อที่ผู้ถูกกล่าวหาแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงนัดมาให้ถ้อยคำ และนำสืบแก้ข้อกล่าวหา การแจ้งในกรณีนี้ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ เป็นสามฉบับ เพื่อเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหาสองฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนหนึ่งฉบับ เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวแม้จะไม่ได้รับแบบ สว. ๓ คืนหรือไม่ได้รับคำชี้แจงจากผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำตามนัด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว และไม่ประสงค์จะแก้ข้อกล่าวหา

ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจะสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีก็ได้ และดำเนินการตามข้อ ๕๙ และข้อ ๖๐ ต่อไป แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาขอให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือขอนำสืบแก้ข้อกล่าวหาก่อนที่คณะกรรมการสอบสวนจะเสนอสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๖๐ โดยมีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามที่ผู้ถูกกล่าวหาร้องขอ ข้อ ๔๖ ของประกาศฉบับเดียวกัน กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๔๕ แล้วเสร็จ ก่อนเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๖๐ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ ถ้าพยานหลักฐานที่ได้เพิ่มเติมมานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้เฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้น ทั้งนี้ ให้นำข้อ ๔๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อได้ตรวจพิจารณารายงานการสอบสวนที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบเสนอต่อนายอำเภอหนองเรือและที่คณะกรรมการสอบสวนให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนสอบสวนด้วย ประกอบกับรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่คณะกรรมการ

สอบสวนเสนอต่อผู้แต่งตั้งโดยตลอดแล้ว มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าในการพิจารณาวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนโดยทางตรงหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น และปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น คณะกรรมการสอบสวน

ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านกง และ ก.อบต. จังหวัดขอนแก่น **ไม่ได้รับฟังแต่เฉพาะถ้อยคำของนายประดัด**ที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ เท่านั้น แต่ยังได้รับฟังถ้อยคำของนายประดัดที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๕ และได้รับฟังถ้อยคำของบุคคลอื่นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้รับฟังถ้อยคำของนายโอฬาร ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายอุดมเดชที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายสุนทรที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายมี สุพรรณ ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายสวัสดิ์ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ และถ้อยคำของพันตำรวจโทที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ แต่ปรากฏจากบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๔๓ ของมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย และการรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัย เรื่อง การสอบสวนนายชนะ ขำขันมาลี ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง/หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ/บกพร่องในหน้าที่ราชการ/ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ ว่าได้มีการระบุข้อกล่าวหาไว้ว่า “เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้รับเงินสดจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท จากนายประดัด จันทร์เหลือ ลูกจ้าง ห.จ.ก. โอฬารธุรกิจและก่อสร้าง เพื่อนำไปให้แก่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านกง เพื่อให้ เซ็นเช็คเบิกจ่ายเงินตามโครงการปรับปรุงถนนฯ เป็นเงิน ๙๙,๐๐๐ บาท ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ แห่งประกาศฯ” และสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาไว้แต่เพียงว่า “เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๖ นายประดัด และนายเล็ก ได้เดินทางมาที่ที่ทำการ อบต.บ้านกง ได้พบกับท่านและนายสุนทร นายก อบต. เพื่อเบิกเงินโครงการปรับปรุงถนนฯ ซึ่งขณะนั้น นายสุนทร นายก อบต. ได้ถามนายประดัดว่า “ได้เงินมาครบหรือไม่” จำนวนเงินดังกล่าวเป็นเงินที่นายสุนทรฯ เรียกจากผู้รับจ้างจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกกับการเซ็นเช็คเบิกจ่ายเงิน และนายสุนทรฯ ได้ให้ท่านตรวจนับจำนวนเงินว่าครบ ๒๐,๐๐๐ บาทหรือไม่ เมื่อ

นับครบแล้วท่านได้มอบเงินดังกล่าวให้กับนายสุนทร จากนั้น นายสุนทร จึงได้เซ็นเช็คเบิกจ่ายเงิน แล้วมอบให้กับนายประดับซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ แห่งประกาศฯ” โดยมิได้มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่ได้จากถ้อยคำของนายประดับ ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ถ้อยคำของนายโอฬาร ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายอุดมเดช ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายสุนทร ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ถ้อยคำของนายมี ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และถ้อยคำของนายสวัสดิ์ ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง อันเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่มีอยู่ในสำนวนสอบสวนในวันที่คณะกรรมการสอบสวนจัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ดังกล่าวแต่อย่างใด

กรณีจึงเห็นได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามนัยข้อ ๔๕ วรรคหนึ่ง ของประกาศฯ นอกจากนี้ การที่คณะกรรมการสอบสวนได้เรียกนายสุนทร นายมี และนายสวัสดิ์ มาให้ถ้อยคำเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ และเรียกพันตำรวจโท มาให้ถ้อยคำเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ โดยถ้อยคำที่บุคคลทั้งสี่คนนี้ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวน ล้วนแต่เป็นถ้อยคำที่ปรักปรำผู้ฟ้องคดีไม่โดยทางตรงก็โดยทางอ้อมทั้งสิ้น แต่คณะกรรมการสอบสวนมิได้สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่ได้เพิ่มเติมดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้โอกาสผู้ฟ้องคดีที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้แต่อย่างใด กรณีจึงเป็นการที่คณะกรรมการสอบสวนไม่ปฏิบัติตามข้อ ๔๖ ของประกาศฯ ยิ่งกว่านั้น ข้อเท็จจริงยังปรากฏจากรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอต่อผู้แต่งตั้งด้วยว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้เรียกผู้ฟ้องคดีมาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๔๓ ๔ (แบบ สว. ๓) แต่อย่างใด แต่ได้มอบให้นายไพสณฑ์กรรมการสอบสวน นำไปให้ผู้ฟ้องคดีลงชื่อรับทราบ แม้จะได้มีการระบุไว้ในบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๔๓๔ (แบบ สว. ๓) ว่า “เพราะฉะนั้น จึงให้ท่านยื่นคำชี้แจงข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวนภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา หรือหากท่านไม่ประสงค์ชี้แจงเป็นหนังสือ ให้ท่านมาพบคณะกรรมการสอบสวนเพื่อให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหา พร้อมนำพยานหลักฐานไปพบคณะกรรมการสอบสวนในวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๙.๓๐ น. ณ ห้องกลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น หากท่านจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือให้แจ้งคณะกรรมการสอบสวนทราบในวันเวลาดังกล่าวด้วย” และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อ

วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ ก็ตาม แต่ก็ไมอาจถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ปฏิบัติตามความในข้อ ๔๕ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดขอนแก่น เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๕ อย่างถูกต้องและครบถ้วน ความบกพร่องของคณะกรรมการสอบสวนดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น เป็นเหตุทำให้ถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีโดยมิได้ปฏิบัติตามข้อ ๔๕ และข้อ ๔๖ ของประกาศฯ ซึ่งถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนาย ก. อบต. มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๗ สั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยให้ไล่ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ ของประกาศฯ และมติ ก.อบต. จังหวัดขอนแก่น เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป จึงเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับการออกคำสั่งดังกล่าว และเหตุเพียงเท่านี้ก็เพียงพอที่ทำให้ถือได้ว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ โดยมีพิกต้องวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดในกรณีเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่อีก ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๗ ตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่ง และไม่ตัดอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ดังที่กำหนดไว้ในประกาศฯ ให้ถูกต้องใหม่นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

อนุชา สุนสวัสดิกุล
ตุลาการศาลปกครองกลาง
๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๔

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานในราชการบริหารส่วนกลาง
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ตามประกาศสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง แนวทางการเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณะผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงาน พ.ศ. ๒๕๖๑
สำหรับหน่วยงานในราชการบริหารส่วนกลางสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ชื่อหน่วยงาน : ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต กระทรวงสาธารณสุข

วัน/เดือน/ปี : ๒๓ มกราคม ๒๕๖๕

หัวข้อ: คติปกครองเกี่ยวกับวินัยข้าราชการ และคติปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล รวบรวมโดย
นายอนุชา ฮุนสวัสดิกุล รองอธิบดีศาลปกครองเชียงใหม่

รายละเอียดข้อมูล (โดยสรุปหรือเอกสารแนบ)

คติปกครองเกี่ยวกับวินัยข้าราชการ และคติปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล รวบรวมโดย
นายอนุชา ฮุนสวัสดิกุล รองอธิบดีศาลปกครองเชียงใหม่

Link ภายนอก: ไม่มี

หมายเหตุ: .....

.....
.....

ผู้รับผิดชอบการให้ข้อมูล

สุชาภา วรินทร์เวช

(นางสาวสุชาภา วรินทร์เวช)

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

วันที่ ๒๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕

ผู้อนุมัติรับรอง

สุชาภา วรินทร์เวช

(นางสาวสุชาภา วรินทร์เวช)

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ (หัวหน้า)

วันที่ ๒๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕

ผู้รับผิดชอบการนำข้อมูลขึ้นเผยแพร่

พศวีร์ วัชรบุตร

(นายพศวีร์ วัชรบุตร)

นักทรัพยากรบุคคลปฏิบัติการ

วันที่ ๒๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕